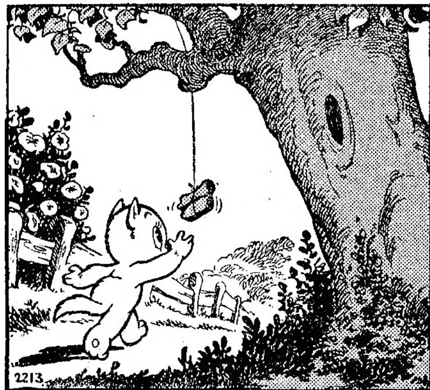
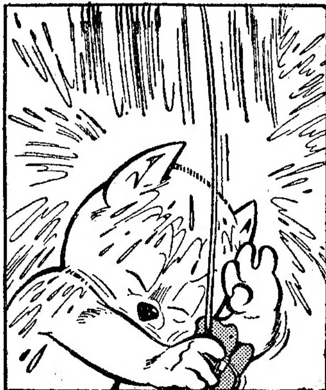
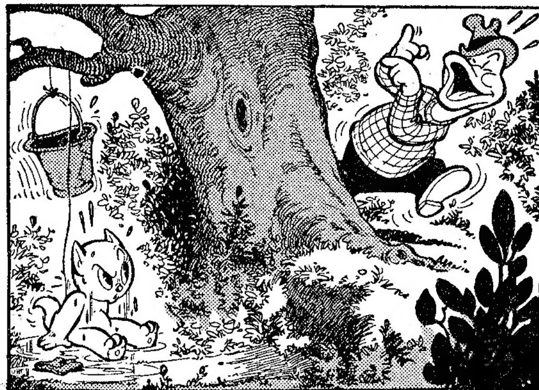

Tom Poes
en de A-prillers

TOM POES EN DE A-PRILLERS 2213

Op een mooie dag in het voorjaar was Tom Poes eens een wandeling gaan maken. Het was nog rustig op de weg want de tijd van de vacantiegangers was nog niet losgebroken. Daardoor was er nog iets van het groen te zien en ook was er nog iets van de vogels te horen. Maar overigens zag Tom Poes wel een beetje tegen de zomer op. Hij had die morgen in de krant gelezen, dat de gemeente Rommeldam het eiland in de rivier de Rommel verhuurd had als vacantiecentrum voor de een of andere groep — en daaruit begreep hij, dat hij moest zorgen gedurende die tijd weg te komen.

„Maar waar zal ik heengaan?" dacht hij. „De hele wereld heeft vacantie en dan gaat iedereen ergens heen en dan blijft er voor iemand als ik weinig plaats over. Want een goed avontuur kan je alleen ergens vinden waar het niet te druk is."

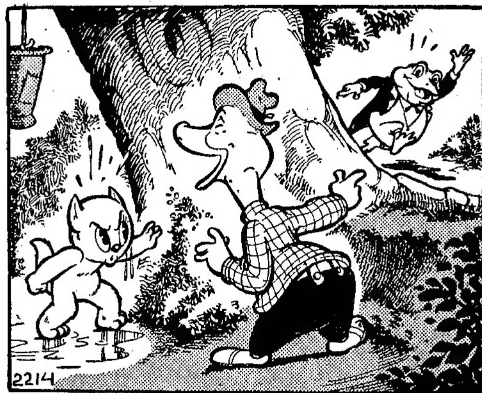
Zo denkende werd zijn aandacht plotseling getrokken door een oude lederen beurs, die aan een tak van een boom hing alsof hij daar groeide.

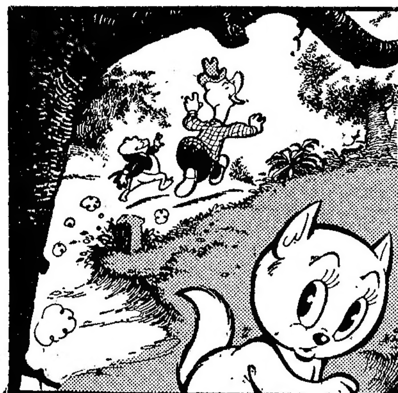
„Vreemd," mompelde Tom Poes. „Wie hangt nu zijn portemonnaie in een boom?" En zonder verder nadenken stak hij zijn hand uit en trok het ding naar beneden. Doch nu bleek, dat het touw niet aan een tak, doch aan een met water gevuld emmertje was bevestigd. En daar dit emmertje gewoon maar losjes tussen het groen was geplaatst, kantelde het meteen om en stortte zijn inhoud kletterend over Tom Poes uit.

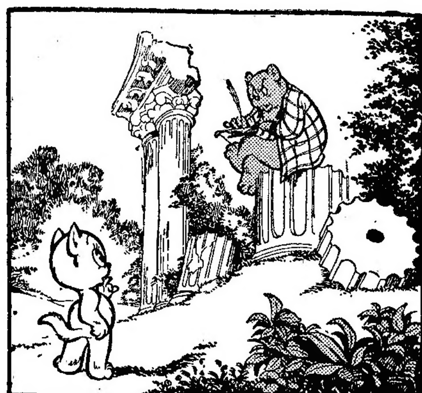
Dat gaf wel even een schrik. Hij verloor het evenwicht en tuimelde met een klets in de plas water. En zijn humeur werd er niet beter op, toen van achter de boom de figuur van Wammes Waggel gichelend te voorschijn sprong en hem begon uit te lachen.

„Hihihihi!" riep Wammes. „Wat enig! Gefopt! Hihihi. Sliep uit!"

TOM POES EN DE A-PRILLERS

Toen Poes schudde zich en veegde het water zo goed mogelijk van zich af. Erg uit zijn humeur stapte hij tenslotte uit de plas en wendde zich tot Wammes Waggel.

„Bah, wat een flauwe streek!" zei hij. „Denk je nu werkelijk, dat je leuk bent."

„O, nee," riep Wammes vrolijk, „ik denk niet, dat ik leuk ben. Ik ben heel gewoon, hoor. Maar dat vallende water is wel leuk! Vind je het niet énig verzonnen?"

„Nee," zei Tom Poes, „het is een ontzettend vervelende, oude mop. En ik vind er niets aan."

„Mis poes, mis poes!" riep nu iemand achter de boom, en een korte, groenige gedaante sprong te voorschijn.

„Het is niet oud," riep de vreemde. „De grap met een beursje aan een touw is oud — en de grap van een emmer in een boom is oud, maar een beursje aan een emmer is nieuw! Zelf verzonnen! Oho!"

„Hihihi!" gichelde Wammes. „Dit is mijn nieuwe vriendje. Hij heet Rik Prillerikker en hij is reuze lollig. Vind je hem niet énig, Tom Poes? Hij zit vol met grapjes!"

„Kom", riep Prillerikker, „we gaan weer verder. Joho!"

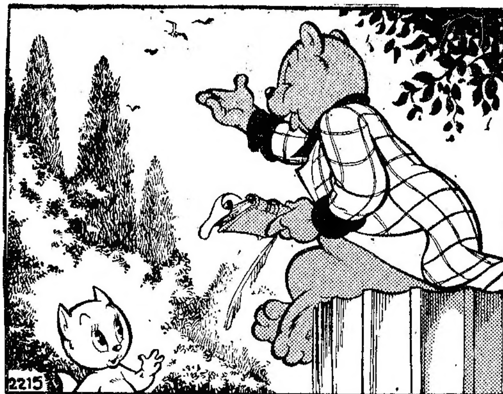
„Joho, hihihi!" riep Wammes en huppelend liepen de beide grapjassen de weg op, terwijl Tom Poes uit zijn humeur verder wandelde.

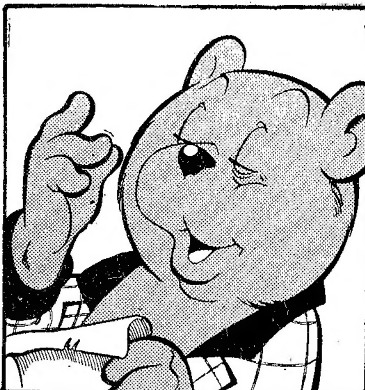
Maar de zon scheen warm, zodat hij al gauw weer droog was en toen kwam zijn goede humeur ook weer terug.

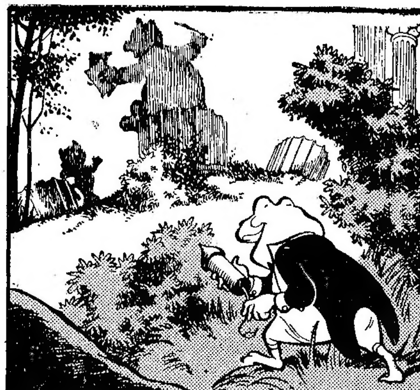
„Die Wammes Waggel is nu eenmaal niet wijzer," dacht hij, „en die nieuwe vriend van hem is gewoon maar een vervelende knul. Zulke zijn er zo veel en als je daar boos om wordt kan je aan de gang blijven."

Op dat moment zag hij plotseling heer Bommel. Die zat boven op een afgebrokkelde zuil aan de kant van de weg en schreef ijverig en ingespannen.

TOM POES EN DE A-PRILLERS 2215

Tom Poes liep op de afgebrokkelde zuil af en keek omhoog. „Dag heer Ollie," riep hij. „Wat doet u daar?"

Heer Bommel staakte zijn geschrijf en blikte afwezig omlaag. „O, ben jij het?" zei hij. „Goede middag, jonge vriend. Ik schrijf, zoals je ziet. Je moest me eigenlijk niet storen, want zo raak ik de draad kwijt."

„Maar waarom zit u op die pilaar?" wilde Tom Poes weten. „Dat is toch niet gemakkelijk? U kunt beter schrijven als u thuis in uw werkkamer zit, lijkt me."

„Ik heb sfeer nodig," legde heer Bommel uit. „Ik ben aan iets heel moois en moeilijks bezig. Ik moet vanmiddag een monumentale fontein onthullen in Rommeldam en daar moet ik een heel hooggestemde redevoering bij houden. En daarom ben ik op deze zuil gaan zitten. Het is nog een overblijfsel van de tempel die ze het vorig jaar gebouwd hebben als ingang voor het scooter festival — je weet wel. Er gaat iets heel fijns van zo'n tempelzuil uit. Precies wat ik nodig heb voor mijn redevoering, als je begrijpt wat ik bedoel."

„Ik begrijp het," zei Tom Poes. „Dan zal ik u niet langer storen."

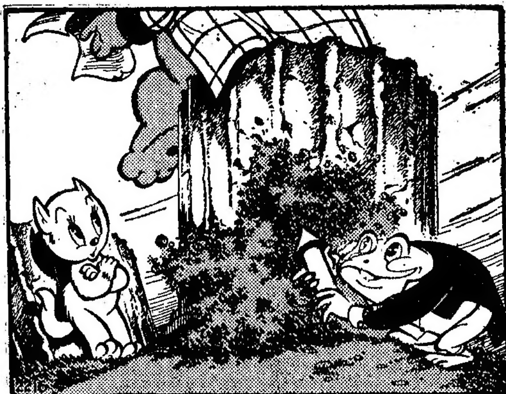
„Nee, dat is maar beter," zei heer Ollie tevreden. „Er hangt voor mij veel van deze redevoering af." Hij liet zijn stem dalen en boog zich nog verder voorover. „Er is een kans, dat ik tot ereburger van de stad zal worden uitgeroepen!" fluisterde hij geheimzinnig. „Zodoende, zie je!"

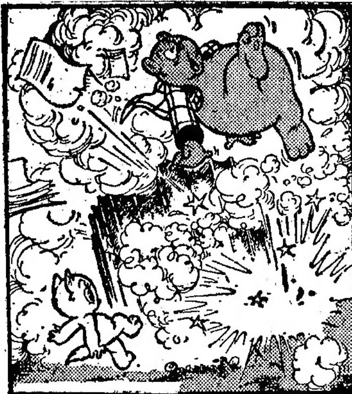
Aan de andere kant van het pilaartje naderde intussen de gedrongen gestalte van Rik Prillerikker. Hij bewoog zich onhoorbaar voort, terwijl hij een knalbom met een lontje torste.

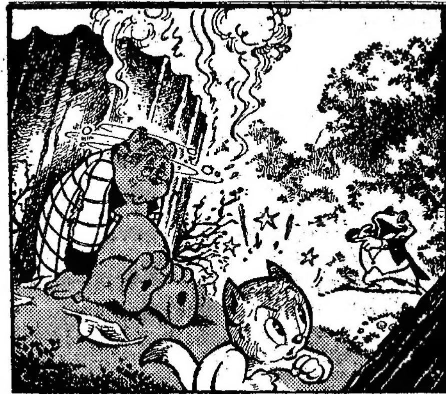
„De grappen liggen hier voor het opscheppen," prevelde hij in zichzelf. „Als men op een zuiltje gaat zitten, vraagt men erom. Jammer dat Wammes naar huis moest, want we hadden reuze kunnen lachen."

TOM POES EN DE A-PRILLERS

2216

„De moeilijkheid met een redevoering", zei heer Bommel, „is, dat je niet zo maar eens raak moet praten. Dat doet iedereen de hele dag al en daarom wil men wel eens wat anders horen. Een goed spreker moet zijn toehoorders ontroeren, jonge vriend. Hij moet ze recht in het hart grijpen, als je begrijpt, wat ik bedoel. Daarom zit ik hier op deze zuil om tot betere gedachten te geraken. Ik wil vanmiddag, als ik die fontein open, heel bijzonder voor de dag komen. Ik wil iets zeggen over eh... wacht even, ik heb het opgeschreven."

Heer Ollie begon in zijn papieren te ritselen, zonder te vermoeden, dat achter hem een laffe streek werd voorbereid. De schalk Rik Prillerikker was daar vlijtig bezig met zijn knalbom en het lontje terwijl hij inwendig schudde van het lachen.

„Hij wil bijzonder voor de dag komen," lispelde de grappenmaker. „Nu, dat kan gebeuren. Ik zal hem helpen. Ohoho!"

„Hier heb ik het," vervolgde heer Bommel intussen. „Ik wil iets zeggen over de schoonheid. Luister!" Hij zette zijn stem uit en riep galmend: „De eenvoudige burger, die 's nachts de ogen opslaat naar de sterrenhemel wordt onwillekeurig getroffen door het fraaie gefonkel van de dozijnen sterren die daar boven zijn hoofd wentelen."

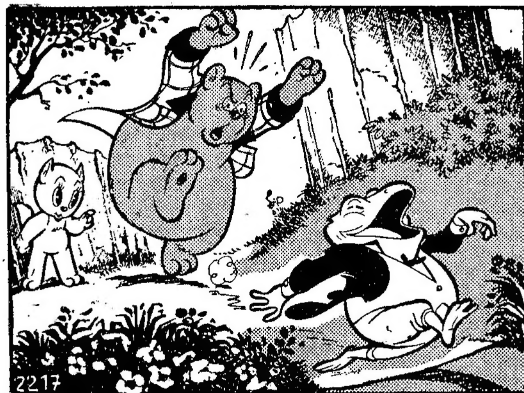
„Wacht even," zei Tom Poes. „Sterren wentelen niet."

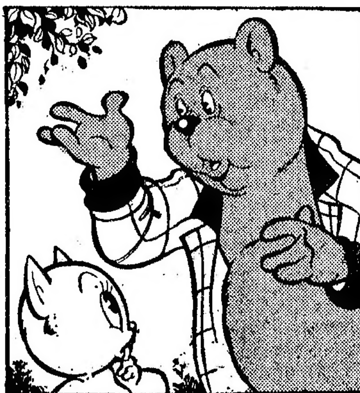
Doch voordat heer Bommel hem een scherpe terechtwijzing had kunnen geven ging de schertsbom daverend af. Heer Ollie deed een luchtsprong, zodat zijn papieren in het rond dwarrelden en kwam met een dreun aan de voet van de zuil terecht.

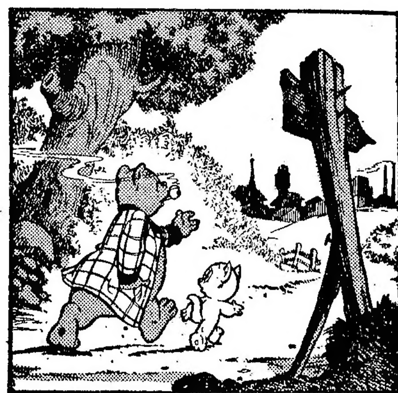
„Sliep uit, sliep uit!" riep Rik Prillerikker. „Sterren wentelen wèl! Nu heb je het zelf gezien! Ohoho!"

„Wat-wat w-was d-dat?" stamelde heer Bommel versuft om zich heen kijkend.

TOM POES EN DE A-PRILLERS

Heer Bommel kwam langzaam overeind en stofte zijn jas wat af. Doch toen viel zijn oog op de sliepende Rik Prillerikker. „Wat was dat?" vroeg hij dreigend. „Heb jij dat soms gedaan?"

„Het was een flauwe streek," zei Tom Poes. „Een oud vervelend grapje met een knalbom uit zo'n schertswinkel, weet u wel."

„Mis poes, mis poes!" riep het vervelende ventje treiterig. „Het was geen oud grapje hoor! Die knalbom was oud, maar met die lont er aan is het helemaal nieuw! Ohoho!" En hij verwijderde zich huppelend over de weg, die naar de stad voerde.

Heer Bommel stiet een dof gebrom uit en het leek even alsof hij het ventje na wilde zetten. Doch toen beheerste hij zich.

„Het is treurig," sprak hij. „Het publiek in deze streken gaat steeds achteruit. Je kunt gewoon van een plaag spreken. En nu hebben ze het eiland in de rivier de Rommel verhuurd aan een soort vacantiekolonie. Allemaal van die kleine groene misselijke baasjes, die lawaai maken en zingen en schreeuwen. Het is voor een heer niet om uit te houden."

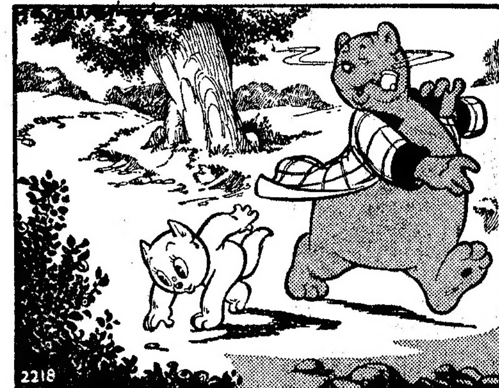
Hij zweeg even en keek broedend voor zich uit. Doch toen rechtte hij zich de rug en stapte de weg op.

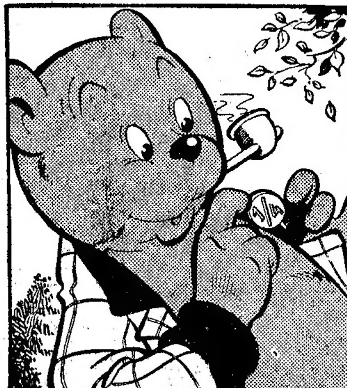
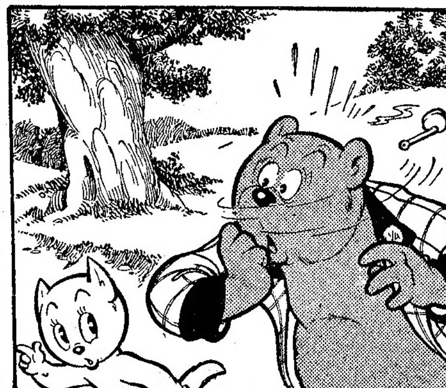
„Kom, jonge vriend," hernam hij. „Volg mij, wij gaan naar Rommeldam. Ik moet daar een fontein onthullen, zoals ik je al zei. En er is mij te verstaan gegeven, dat ik wel tot ereburger van de stad benoemd zal worden. Hm, tja. Men kan, als Bommel zijnde, hoog stijgen — neem daar een voorbeeld aan. Nu moet ik mijn gedachten weer een beetje ordenen, want ik ga een heel bijzondere, hooggestemde redevoering houden."

„Dat hebt u ook al verteld," zei Tom Poes.

„Mooi," zei heer Ollie scherp. „Een reden te meer om mij niet in de rede te vallen."

TOM POES EN DE A-PRILLERS 2218

„Waarom gaan ze u tot ereburger benoemen?" vroeg Tom Poes. Heer Bommel keek even onthutst op van zo'n domme vraag. Doch toch glimlachte hij uit de hoogte

„Omdat eh... wel, omdat men mij een voortreffelijk burger vindt natuurlijk," sprak hij bescheiden. „Maar dat zal je beter begrijpen wanneer je groot bent. Als heer zijnde doet men zo heel stil allerlei goede dingen. In het geheim en zonder er over te spreken, zie je? En verder heb ik het vierde gedeelte van die fontein betaald, als je begrijpt, wat ik bedoel"

Tom Poes knikte begrijpend en stond toen opeens stil. Op de weg lag een rond speldje, zoals die wekelijks door collectanten aan de man gebracht worden voor een goed doel, dat door de regering vergeten is. Op dit speldje nu stond niets anders dan: ¼.

„Dat is toevallig," zei Tom Poes. „Hier staat één vierde op. Precies uw aandeel in de fontein."

„Hè, hoe aardig!" zei heer Bommel. Hij bekeek het glimlachend en stak het toen, als zeer toepasselijk, op zijn jas. Daarop hervatte hij zijn wandeling.

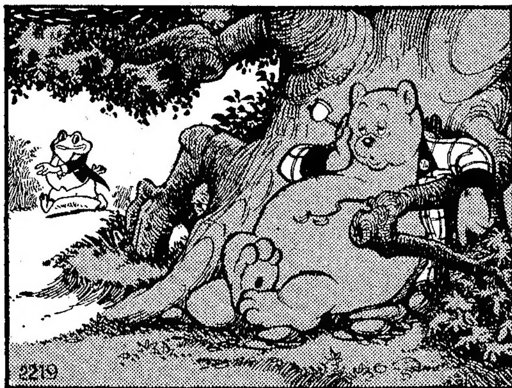
„Waar hadden we het ook weer over?" vroeg hij nadenkend. „Oh ja, over die fontein. Die moet ik onthullen en daarbij moet ik een redevoering houden. Ik heb dus mijn gedachten op papier gezet en uit het hoofd geleerd. Want dan hoef ik niet voor te lezen, zie je? Dit moet een redevoering worden, spontaan uit het hart."

Op dat moment stond hij stil en keek verwezen rond. „Mijn papieren!" riep hij uit. „Mijn tekst! Die heb ik bij de zuil laten liggen! Nu kan ik mijn rede niet houden!"

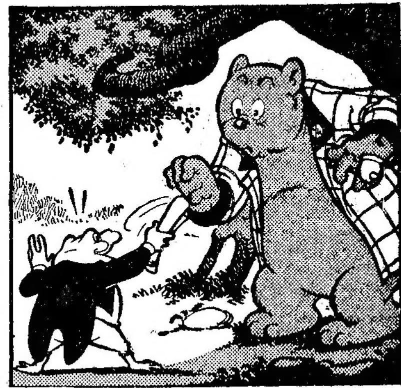
„U hebt het toch allemaal uit uw hoofd geleerd?" vroeg Tom Poes. Maar heer Ollie keek zó ongelukkig dat hij zich omdraaide en terug-liep.

„Ik zal die tekst wel halen!" zei hij. „Wacht hier maar even op me."

TOM POES EN DE A-PRILLERS 2219

Tom Poes haastte zich dus terug naar de zuil om de tekst van heer Ollie's redevoering te gaan halen.

„Niet dat het nodig is, natuurlijk", mompelde heer Bommel, op een steen plaats nemend. „Ik heb alles in mijn hoofd zitten — van die tekst bedoel ik. Maar het is prettiger om zo'n papier bij de hand te hebben, want men kan nooit weten of alles nog wel in het hoofd zit wanneer men het nodig heeft. Soms lijkt alles ineens zo leeg vanbinnen, als iemand begrijpt wat ik bedoel. En dat zou ik nu niet kunnen hebben, als ereburger zijnde."

Hij blikte omlaag naar het speldje, dat zijn revers sierde en glimlachte dromerig. „Eén vierde", sprak hij zelfvoldaan. „Het was veel geld voor die fontein — maar het was het waard."

Door al dat gedenk, had heer Bommel niet gemerkt, dat Rik Prillerikker al enige tijd van achter een bosje naar hem had zitten kijken. Hij kreeg het hinderlijke ventje pas in de gaten toen het met huppelende tred voorwaarts trad en voor hem stil bleef staan. Daarbij verdraaide het de ogen, stak de tong uit en zette de duimen tegen de schedel.

„Joho!" zei hij, met de vingers waaierend.

„Huh?" riep heer Ollie uit zijn gemijmer opschrikkend. „Wat moet dat? Wat eh..."

De ander wachtte echter zijn opkomende driftaanval niet af. Hij wees gichelend op het speldje op heer Bommel's jas en reikte hem wat papier over.

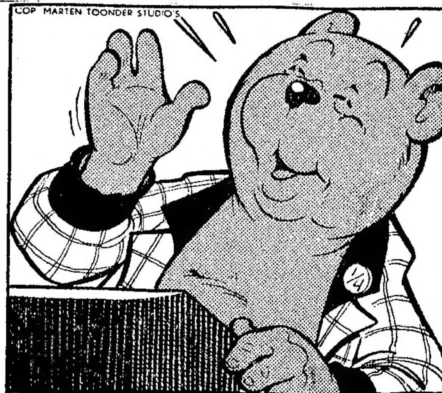
„De tekst voor de redevoering!" zei hij. „Je weet wel. Hier is hij!"

„O, ja, dank je wel", mompelde heer Ollie verbaasd. Hij begreep niet, hoe dit vreemde kereltje aan zijn tekst kwam, maar hij stak het document toch maar in zijn zak en hervatte zijn tocht...

TOM POES EN DE A-PRILLERS

2220

Heer Bommel dacht niet lang na over het feit, dat het toch eigenlijk vreemd was, dat hij die tekst van Rik Prillerikker gekregen had en niet van Tom Poes. Hij vermoedde. dat Tom Poes geen zin gehad had om dat hele eind terug te lopen en het onderweg aan de vreemdeling had meegegeven. En ook bedacht hij, dat het natuurlijk mogelijk was, dat het nare ventje de tekst gevonden had vóórdat Tom Poes weer bij de zuil was aangekomen, en zich gehaast had de papieren na te brengen. Doch toen was hij vermoeid geraakt van al dat gedenk en was opgeruimd naar Rommeldam gelopen terwijl hij zich voorstelde hoe het zou zijn om ereburger te worden.

Op het marktplein werd hij opgewacht door burgemeester Dickerdack, die met enkele notabelen voor het afgeschermde monument had post gevat.

„Aha!" sprak de burgemeester, „u bent laat. meneer Bommel. Kijk, daar is de lessenaar waar u uw redevoering kunt afsteken en daar hangt het touw, waar u aan moet trekken, als u klaar bent. Ik hoop, dat u een mooi woordje zult zeggen — we stellen ons er veel van voor. Ga uw gang, meneer!"

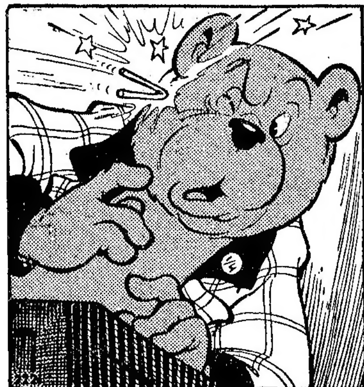
Heer Ollie beklom een beetje trillerig zijn staanplaats en liet zijn blik over de verzamelde menigte glijden. Voor alle zekerheid voelde hij nog even in zijn zak of zijn tekst daar nog was. Daarop schraapte hij zich de keel en begon.

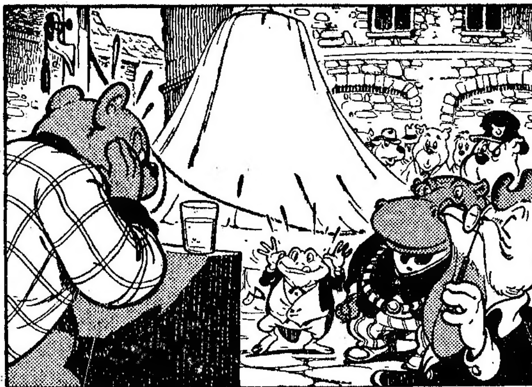
„Geachte burgers van Rommeldam", riep hij, „ik had mijn redevoering eerst willen opschrijven, maar daar heb ik van afgezien. Want een voorgelezen tekst is eigenlijk maar koel gepraat. Nee, mijn woorden komen spontaan uit het hart — en daarom heb ik geen tekst nodig."

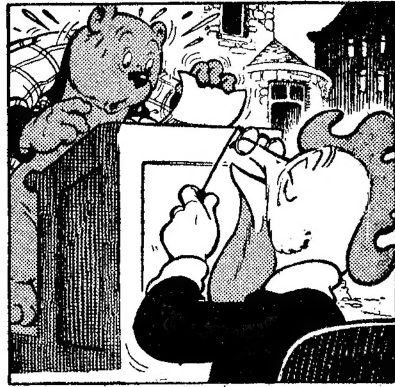
Tot zover ging alles goed en heer Bommel begon wat meer zekerheid te krijgen.

TOM POES EN DE A-PRILLERS

2221

Heer Bommel begon pret in zijn redevoering te krijgen. De tekst, die hij uit het hoofd geleerd had, kwam gaaf en soepel te voorschijn en hij sprak als het ware vanzelf. Daarom ging hij er wat gemakkelijker bij staan en keek glimlachend rond.

„Mijn woorden komen spontaan uit het hart," herhaalde hij gevoelig.

Op dat moment werd hij plotseling getroffen door een propje, dat met grote vaardigheid uit een catapultje geschoten werd. Hij zweeg onthutst en keek de kring van toehoorders rond. Zodoende viel zijn blik op Rik Prillerikker, die op de voorste rij had postgevat en nu, zijn ogen verdraaiend, de tong uitstak.

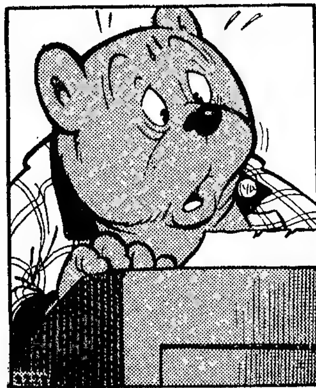
Heer Bommel staarde woedend naar het vervelende kereltje. Maar hij begreep, dat hij zijn ontstemming niet mocht laten blijken en hij deed dus moedig alsof er niets gebeurd was. Met een dapper lachje hervatte hij zijn rede.

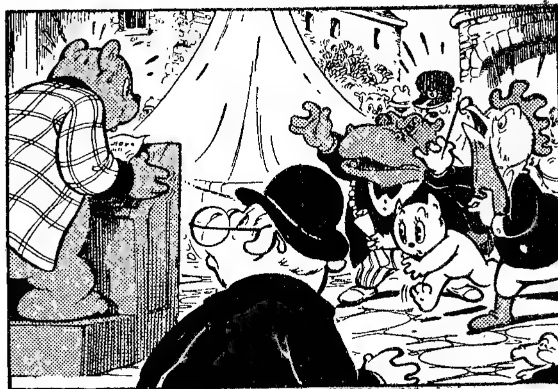
„Spontaan uit het hart . . ." sprak hij. En toen ontdekte hij, dat alles hem was ontschoten. Hoe hij ook dacht, hij kon zich geen woord meer van de redevoering herinneren. Zenuwachtig greep hij naar de papieren in zijn zak en haalde de tekst te voorschijn waar hij gejaagd in begon te bladeren.

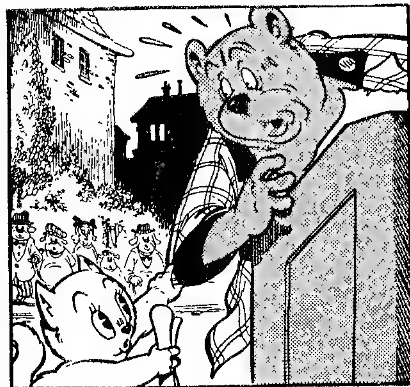
Er ontstond enig gemompel tussen de toeschouwers en de markies, die verveeld vooraan stond bestaarde de uiterst nerveuze heer Ollie door zijn lorgnon.

„Parbleu," sprak hij zacht doch duidelijk. „Spontaan uit het hart. Helaas, het is een papieren hart, als ik goed zie. Ja, ja, zo gaat het als deze bluffers een menigte moeten toespreken."

TOM POES EN DE A-PRILLERS

Heer Bommel keek gejaagd de tekst van de redevoering door. Maar hij kon er geen touw aan vastknopen. Het leek wel, alsof dit een heel andere toespraak was.

Het publiek begon nu echter rumoerig te worden en bij begreep, dat hij niet langer kon wachten. Daarom begon hij nu met de moed der wanhoop te lezen.

„Ik ben hier gekomen om een fontein te onthullen," las hij. „Natuurlijk was ik liever thuis gebleven, want dit lelijke monumentje interesseert mij niets. Maar het is een duidelijk symbool van onze stad, dat wel. Het water, dat er zo meteen uit zal spuiten, stelt het geld voor, dat de gemeenteraad vermorst aan allerlei onnutte beuzelarij . . ."

„Maar dat is een schande!" sprak de ambtenaar Dorknoper met luide stem. „Dat is een belediging, burgemeester!"

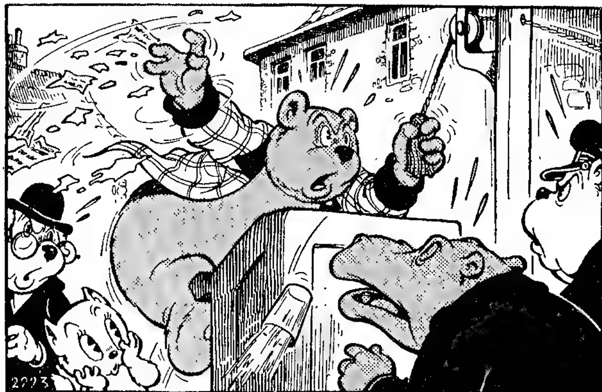
„Beuzelarij!" riep heer Ollie met overslaande stem. Hij was nu zó verward, dat hij niet meer wist wat hij voorlas. „Waneer u straks het geflodder van de fontein hoort zult u onwillekeurig denken aan de tunnel onder de rivier de Rommel. Want die is er nog niet. De gemeenteraad houdt zich liever met waterwerkjes als deze bezig."

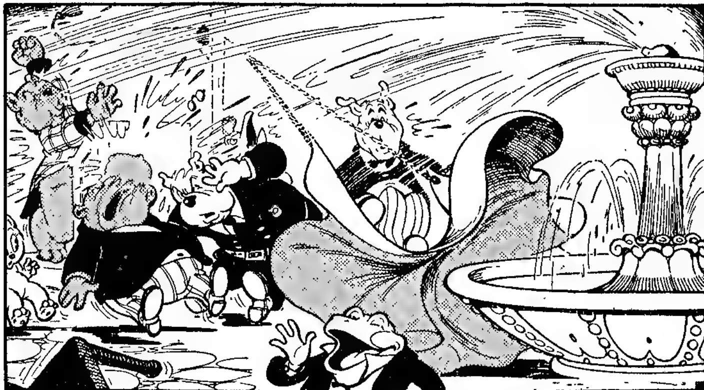
De menigte begon te joelen en op te dringen en burgemeester Dickerdak deed grimmig een stapje voorwaarts. Doch op dat moment drong Tom Poes door het publiek heen en trok heer Ollie bij de arm.

„Hier is de tekst van uw redevoering," fluisterde hij. „Wat u daar hebt is de echte niet — dat is vast een grap van die Rik Prillerikker."

Maar heer Bommel was veel te zenuwachtig om te luisteren. „Ga weg! riep hij krijsend. „Kom jij me nu ook al treiteren?"

TOM POES EN DE A-PRILLERS

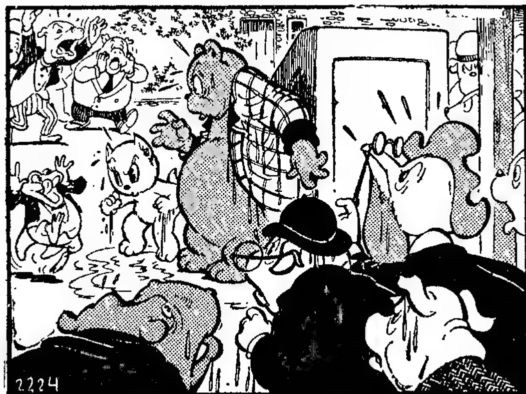
„Maar dit is uw echte tekst!" hield Tom Poes aan. „De tekst die u zelf geschreven hebt. Ik heb hem voor u gehaald bij dat zuiltje, weet u wel?"

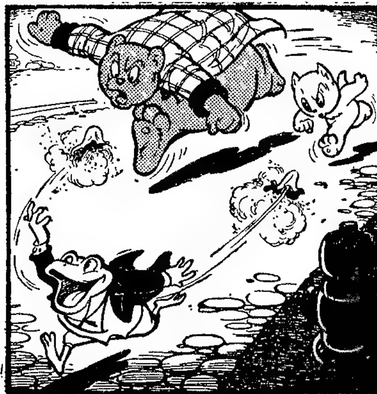
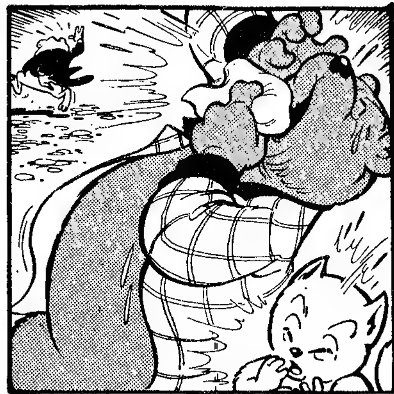
Heer Bommel staarde verwezen naar het stuk papier, dat hij in zijn hand hield. „Maar wat is d-dit d-dan?" stamelde hij.

„Dat is door de een of andere grappenmaker geschreven," zei Tom Poes. „Rik Prillerikker zal het wel gedaan hebben."

De waarheid begon nu langzamerhand tot heer Bommel door te dringen. Hij wierp een blik op de joelerige menigte en op de dreigende notabelen en begon toen plotseling de teksten te vernietigen. Hij scheurde en snipperde maar door totdat er alleen nog maar kleine papiervlokjes over waren. Daarop greep hij het touw, dat diende om het monument te onthullen en gaf een forse ruk. Het doek, dat de fontein bedekt had viel en toonde het fraaie beeldhouwwerk, dat door een vernuftig apparaatje op datzelfde moment begon te spuiten. Maar, och heden, ook dat liep helemaal verkeerd. Want de een of andere onverlaat (waarin de oplettende lezertjes direct de heer Prillerikker zullen herkennen) had het spuitpijpje verkeerd gesteld. En inplaats van rustig klaterend in de bak te sijpelen trof het water nu met een forse straal heer Bommel en het groepje hooggeplaatste burgers, dat bij hem stond...

TOM POES EN DE A-PRILLERS

Het water kletterde met kracht op het beklagenswaardige groepje neer, zodat het al spoedig geheel doorweekt was.
De omringende menigte geraakte, door dit schouwspel in grote opwinding. Een gedeelte begon te juichen en in de handen te klappen want er zijn nu eenmaal altijd lieden, die het aardig vinden wanneer hooggeplaatste figuren voor lelijkerd gezet worden. De meer ordelievende burgers echter mompelden afkeurend en namen een dreigende houding tegen heer Bommel aan.

Tot overmaat van ellende verscheen nu ook nog de heer Rik Prillerikker in de voorste rijen en begon met verdraaide ogen op en neer te hippen.

Dit was te veel voor heer Ollie. Met een kreet van woede sprong hij voorwaarts om het misselijke ventje te grijpen.

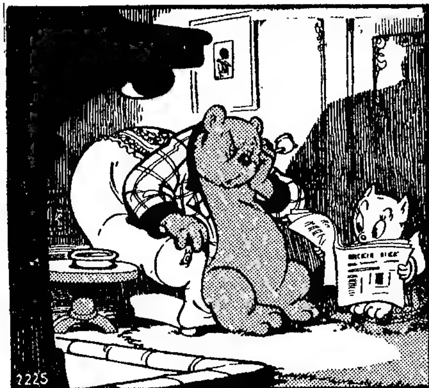
„Jij bent de schuld van alles!" riep hij. „Jij hebt mijn redevoering verwisseld en jij hebt de fontein verkeerd afgesteld. Ik zal jou leren laffe grappen te maken!"

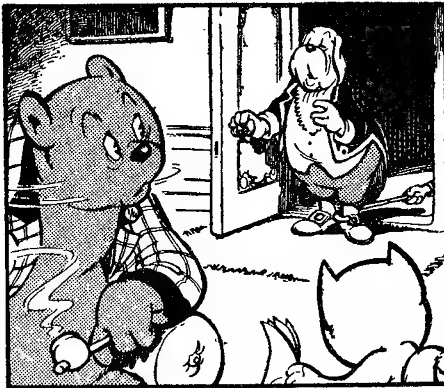
Zo schreeuwende drong hij zich door het publiek achter Prillerikker aan en Tom Poes volgde hem. Maar zo gemakkelijk liet het kereltje zich niet vangen.

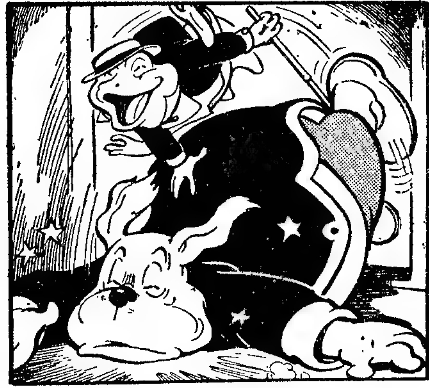
„Doe niet zo gek," riep hij al vluchtend. „Het was toch een leuk mopje? Het publiek had reuze pret, hoor!"

Hij merkte echter, dat zijn luchtige woorden geen vat hadden op z'n achtervolgers en daarom greep hij snel enkele pakjes uit zijn zakken en wierp die over zijn schouders. Een dichte wolk niespoeder woei nu in de gezichten van heer Ollie en Tom Poes en die hadden toen wel wat anders te doen dan aan een achtervolging te denken...

TOM POES EN DE A-PRILLERS 2225

De volgende dag zat heer Ollie somber bij zijn haard, terwijl Tom Poes hem de krant voorlas.

„Misselijke grap bij onthulling van fontein," las Tom Poes. „Vooraanstaand burger gaat zich te buiten aan laffe aardigheden ten koste van autoriteiten. Geen wonder, dat onze jeugd bekend staat als ruw en slecht gemanierd. Het voorbeeld van de heer O.B.B. te R. doet al het goede, vormende werk van onze opvoeders voor jaren te niet. De slechte naam, die wij op dit gebied reeds in het buitenland hebben zal . . ."

„Schei uit, jonge vriend!" riep heer Ollie met gebroken stem. „Ik kan dit niet verdragen. Zo wordt de goede naam van een Bommel door het slijk gehaald en besmeurd. Ik ben blij, dat mijn goede vader dit niet behoeft mee te maken. Och, als ik die Prillerikker te pakken had gekregen! Dan had er wat gezwaaid, als je begrijpt wat ik bedoel . . ."

Op dat moment betrad de trouwe bediende Joost, na een bescheiden klopje de kamer.

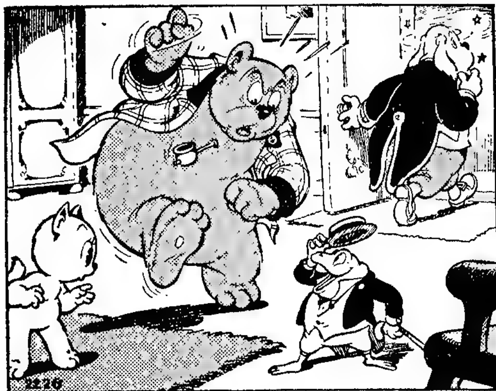
„Excuseer, heer Olivier," sprak hij. „Hier is een eh . . . iemand om u te spreken. Ene Rikkers, als ik goed verstaan heb."

Terwijl hij zo praatte, werd de haak van een wandelstok vanuit de gang snel en geluidloos langs zijn enkel geschoven en plotseling teruggetrokken. De brave knecht verloor het evenwicht en stortte in het vertrek.

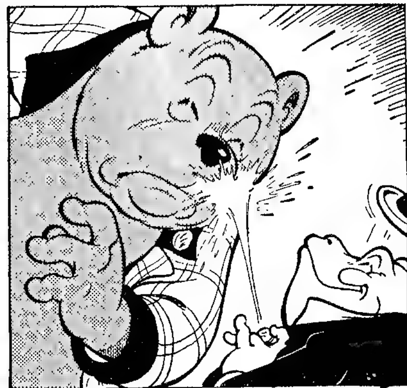
Nu verscheen de heer Rik Prillerikker in de deuropening. Vlug en handig sprong hij haasje over op de brede rug van Joost en hipte lacherig de kamer in.

„Ohoho" riep hij uitgelaten. „Dat lukt prachtig. Hoho, wat een sukkel! Gezellig trouwens, dat ik u thuis tref. Ik kom u halen."

TOM POES EN DE A-PRILLERS

Heer Bommel stond een ogenblik als door de donder getroffen naar de binnenhuppelende heer Prillerikker te kijken.

Zijn gelaatskleur liep paars aan en er verscheen enig licht schuim op zijn lippen.

„Jij!!" stamelde hij. „Jij durft ... Hoe durf jij ..."

Hij slikte moeilijk en hervatte met bulderende stem: „Wat kom je hier doen? Jij laffe misselijke schavuit met je eelse grapjes? Er uit!!"

„Ohoho!" riep de ander lachend. „Hij is goed! Kalm maar — ik lach me dood!"

„Wat valt hier te lachen?" loeide heer Ollie. „Hier voor je staat een tot het uiterste getergd heer! Een Bommel die tot alles in staat is!"

„Kom, kom," zei de heer Prillerikker sussend. „Je moet de grap niet overdrijven, Tenslotte zijn we allebei Prillers!"

„Wàt zijn we?" vroeg heer Ollie verbaasd.

„Prillers!" herhaalde het ventje ongeduldig. „A-Prillers! Je weet toch wel? Je draagt ons speldje toch niet voor niets?"

Met deze woorden greep hij naar de kraag van zijn eigen jasje en vatte het daarop prijkende insigne tussen duim en vingers.

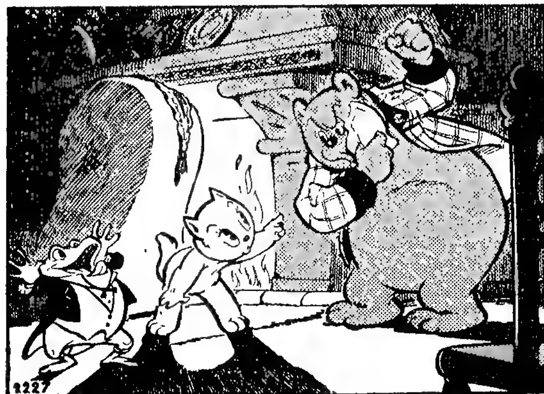
Tom Poes zag nu, dat op dat speldje hetzelfde stond als op het blikje dat heer Ollie nog steeds droeg, namelijk het vreemde getal ¼.

Heer Bommel kreeg nu ook in de gaten, dat hij zoiets eerder had gezien en boog zich voorover met een ongelovige uitdrukking in de ogen.

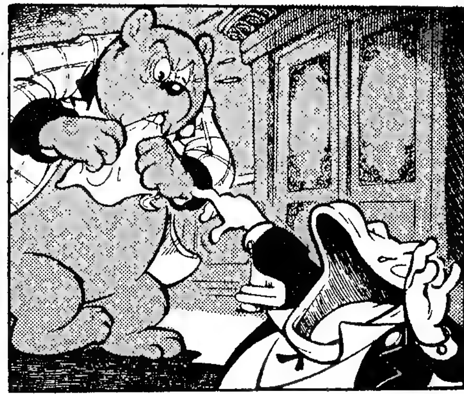
Op dat moment drukte Prillerikker lichtjes op het instrumentje en nu spoot er een fijne straal precies in heer Ollie's ogen.

„Ohoho!" riep het flauwe kereltje. „Gefopt! Alweer gefopt! Joho — wat een grap!"

TOM POES EN DE A-PRILLERS

Heer Bommel greep een zakdoek en begon zich verwoed het gelaat te poetsen. De woorden die hij sprak kwamen als een gesmoord en onverstaanbaar geloei onder de neusdoek uit. Het was duidelijk, dat hij erg woedend was en Tom Poes, die het humeur van zijn vriend zo langzamerhand kende, maakte zich zorgen over de afloop. Vooral omdat Rik Prillerikker zich het gevaar helemaal niet bewust was. Het vreemde ventje kraaide van plezier, het verdraaide de ogen en kwispelde met de vingers en joelde: „Goed zo, Ollie! Altijd pret! Je bent een guit, hoor!"

„Ik zal . . ." brulde heer Bommel, geweldig met de armen zwaaiend. Maar Tom Poes hield hem tegen.

„Het komt van uw speldje!" zei Tom Poes. „U hebt net zo'n ding op als deze meneer Prillerikker!"

„Wàt speldje!" loeide heer Ollie. „Hoe speldje! Ik zàl hem spelden!"

„Dat speldje met ¼ er op!" vervolgde Tom Poes.

„Ja," riep Prillerikker nu. „Jij bent toch ook lid? Jij draagt toch ook het één April-insigne?"

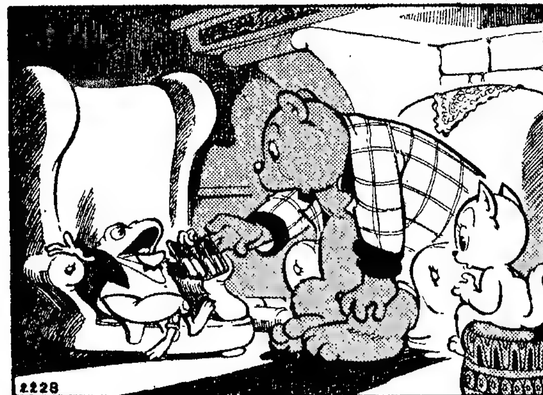
„Eén April-insigne?" stamelde heer Bommel, die plotseling kalm werd.

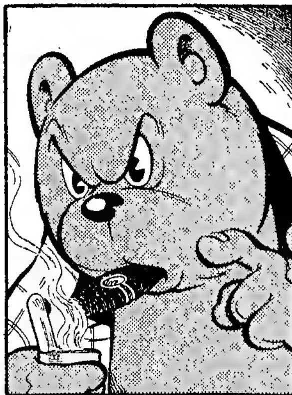
„De eerste van de vierde maand," zei Tom Poes. „Nu begrijp ik het. Dat cijfer betekent één April!"

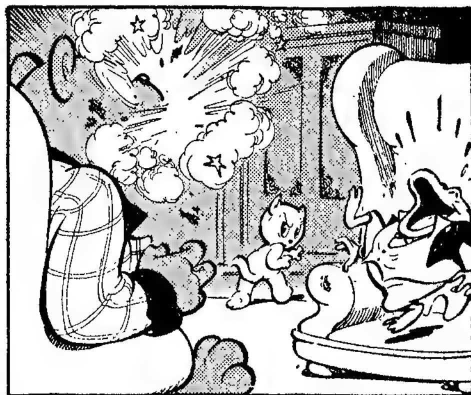
Heer Ollie nam wat beteuterd het blikje tussen duim en vinger en bracht het omhoog om te kijken. Doch zodoende kneep hij er een weinig in en nu spoot hem uit zijn eigen speldje een straal water in het gelaat.

Dat was werkelijk te veel voor de heer Prillerikker. Schreiend van het lachen viel hij in zijn stoel en snikte: „Ach, ach! Wàt een lol! Hoe is het mogelijk, dat je ooit lid van de 1 April-club geworden bent? Of zijn dat allemaal guitenstreken van je?"

TOM POES EN DE A-PRILLERS 2228

„Nu moeten we toch eens ernstig praten," zei Rik Prillerikker, een sigarenkoker te voorschijn halend.

„Neem een rokertje, Ollie! En vertel me dan eens, hoe je eigenlijk lid van de 1 April-beweging geworden bent!"

„Ik ben geen lid!" brieste heer Bommel. „En noem me niet steeds Ollie. Ik ben heer Olivier B. Bommel voor jou!"

„Ik begrijp het niet!" hernam Prillerikker. „Je draagt het insigne van onze beweging op je jas en je hebt bewezen, dat je voor ons mooie doel voelt!"

„Wat is dat voor een doel?" vroeg Tom Poes.

„Pret maken," legde het olijke ventje uit. „Het leven is te somber en éénmaal per jaar 1 April vieren is te weinig. Daarom maken we van alle dagen 1 April. Dan komt er weer wat blijheid in de wereld, voel je wel? We hebben al heel wat leden, hoor! Alle kranten hebben wel een medewerker die A-priller is. Ja, ja, het is mooi werk. En het aardige is, dat iemand die voor de gek gehouden wordt, zich in zijn ware gedaante toont. Werkelijk om je dood te lachen!"

„Zo, zo!" zei heer Bommel, verontwaardigd aan zijn sigaar trekkend. „Anderen voor de gek houden, hè? Misselijk! Helemaal niet grappig! Bah!"

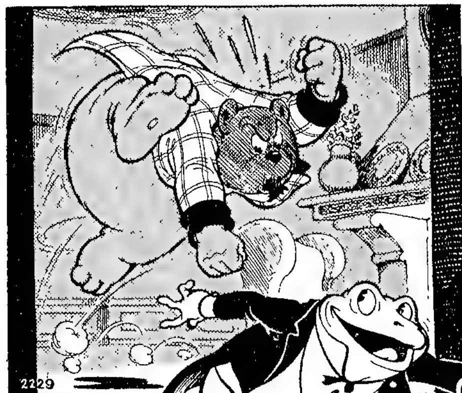
„Ik snap je niet," hernam Prillerikker. „Waarom doe je toch steeds zo boos? Je hebt maar wàt lollig aan die mop met die fontein meegedaan. En je draagt ons speldje! Wat wil je dan eigenlijk?"

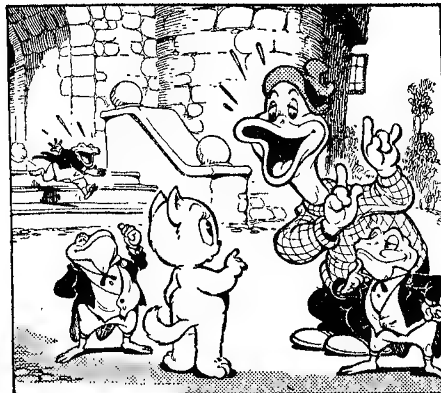
„Het is allemaal een misverstand!" zei heer Bommel wrevelig. „Dat speldje heb ik op straat gevonden — ik ben helemaal geen lid en ik houd van een grapje, maar door die laffe fonteinstreek ben ik geen ereburger van Rommeldam geworden. Die hele April-beweging is misselijk. We leven in een ernstige tijd en we moesten ons liever bezinnen op . . ."

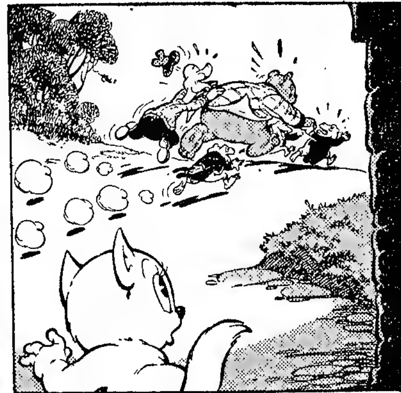
Wat heer Bommel verder wilde zeggen weet ik niet, want op dat moment ontplofte zijn sigaar.

Prillerikker had hem natuurlijk een fop-sigaar gegeven.

TOM POES EN DE A-PRILLERS

Heer Bommel zat een ogenblik bewegingloos en staarde naar de ontplofte sigaar die hij tussen de tanden klemde.

Doch toen stiet hij een dof gegrom uit en stormde woedend op de gierende heer Prillerikker af. Die wachtte echter niet op hem.

„Sliep uit, sliep uit! Een klapsigaar!" riep het ventje treiterig, terwijl het met grote snelheid door de deur verdween.

Nu was Tom Poes even daarvoor ook weggegaan. De spuitende speldjes en het gepraat van Prillerikker gingen hem vervelen en hij vond, dat het nare kereltje zijn verdiende loon kreeg, wanneer heer Ollie zijn geduld zou verliezen.

Tot zijn verbazing trof hij voor slot Bommelstein echter twee figuren aan, die precies op Rik Prillerikker geleken. Ze hingen daar, in gezelschap van Wammes Waggel, een beetje om en schenen ergens op te wachten.

„Ha, die Tom Poes!" riep Wammes. „Doe je ook mee?"

„Nee," zei Tom Poes stug. „Wie zijn die twee? Ook vrienden van je?"

„Ja zeker," zei Waggel. „Dat zijn Kik en Hik Prillerikker. Allemaal A-prillers. We wachten op Rik. Die is heer Bommel gaan halen, zie je? Die wordt vandaag ingewijd als lid. Ga mee, joh! Kan je lol hebben! Reuze enig, hoor!"

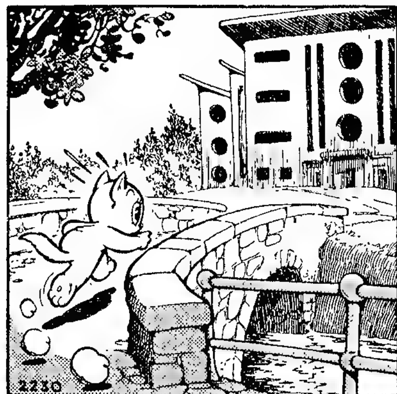
„Wordt heer Bommel lid?" vroeg Tom Poes. „Nu, dat geloof ik niet, want toen ik daarnet wegging stond hij op het punt om je vriend Rik een pak slaag te geven. En dat verdiende hij ook, als je mij vraagt!"

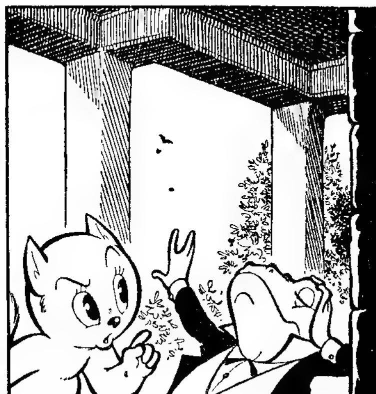
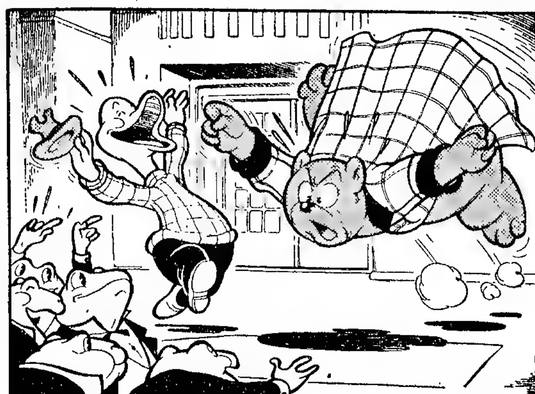
„Ik?" riep Rik, die op dat moment naar buiten kwam hollen. „Ik een pak slaag? Nee hoor! Het gaat allemaal gesmeerd! Ik heb Ollie gehaald en daar komt hij aan. Vooruit jongens!"

Inderdaad daar stormde heer Bommel razend van woede naar buiten. Doch nu sprongen Hik en Kik met Wammes op hem toe, namen hem in hun midden en voerden hem huppelend mee, voordat de verblinde heer Ollie in de gaten had wat er aan de hand was.

TOM POES EN DE A-PRILLERS

2230

Tom Poes keek heer Bommel wat beteuterd na. Een kort ogenblik dacht hij, dat zijn vriend ook aan het grappenmaken was maar toen viel het hem op, dat het woedend gebrul dat boven het gezang der Prillerikkers uitsteeg toch wel erg echt klonk.

„Als dit een grap is, gaat hij te ver," dacht Tom Poes en op een drafje zette hij het vreemde groepje na. Het sloeg een zijpad in en draafde toen een brug op, die over de rivier de Rommel leidde. In het midden van de stroom lag een eilandje. Het was altijd een aardig en rustig plekje geweest, maar door het flinke en vooruitstrevende bestuur van de burgemeester was het nu in gebruik genomen als een vacantiecentrum. De hele dag klonk er nu muziek uit tweehonderd luidsprekertjes en het aanwezige boom- en struikgewas was omgehakt om plaats te maken voor een riant en modern logeergebouw. En in dat gebouw verdween heer Bommel, voortgetrokken door de uitgelaten A-prillers.

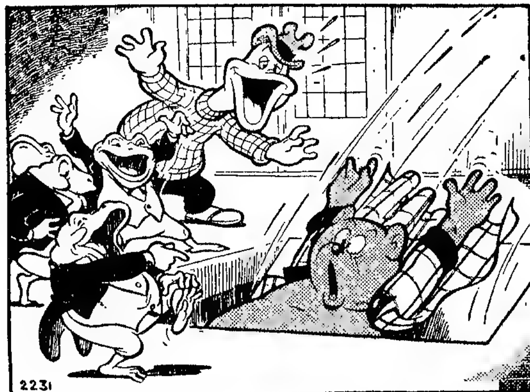
Tom Poes echter werd voor de ingang tegengehouden door de een of andere Prillerikker. „Wacht even, wacht even!" riep die. „Je kunt zo maar niet naar binnen, hoor! Jij bent geen lid! En er wordt nu net een nieuw lid ingewijd. Je zult even moeten wachten tot die klaar is."

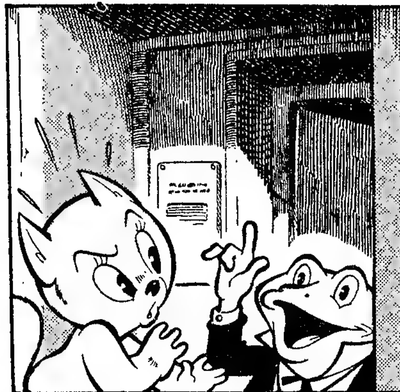
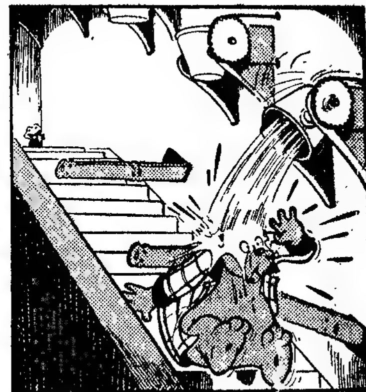
Dat nieuwe lid was natuurlijk heer Ollie. Zeer tegen zijn zin was hij meegesleurd in het fraai betonnen bouwwerk en daar zag hij zich omgeven door een grote groep lachende en kraaiende vreemdelingen, die allemaal op Rik Prillerikker leken. Dit was te veel voor hem. Uitzinnig van woede stortte hij zich op de groep, doch niemand nam dat ernstig.

„Hihihi! Die Bommel is echt leuk hoor!" riep Wammes. „Daar kan je toch zo'n pret mee hebben!"

TOM POES EN DE A-PRILLERS

2231

Toen heer Bommel zich schuimbekkend op de groep A-prillers wilde storten was er niemand die dat ernstig opnam.

„Hij is nog niet helemaal rijp!" riep Rik Prillerikker boven het gejoel uit. „Hij moet nog een beetje ontgroend worden!"

„Hij neemt het leven te ernstig op," legde Hik uit. „Hij zei, dat we in een zorglijke tijd leven!"

Op deze woorden steeg er zo'n daverend gelach op, dat de kreet, die heer Bommel uitte, verloren ging.

Heer Ollie had namelijk op een valluik getrapt en verdween nu met een gil in de diepte zonder in staat geweest te zijn zijn aanval door te zetten.

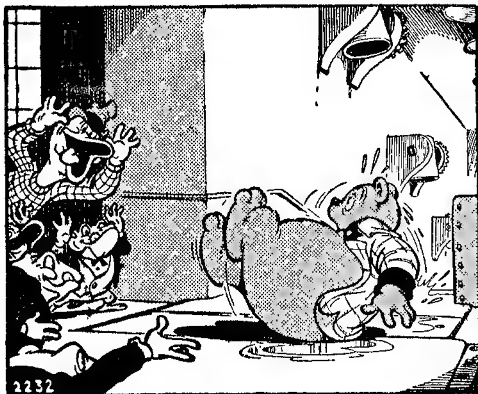
Tom Poes stond intussen buiten zorglijk naar het lawaai in het gebouw te luisteren. „Zo gaat het hier nu altijd," legde de Prillerikker tevreden uit. „Altijd lachen, altijd pret!" Wil jij geen lid worden? Het is een mooie beweging, de A-pril-beweging! Leuke uitstapjes! Autobussen vol A-prillers en dan rijden maar. En zingen van „Ouwe taaie" en hossen en pret maken. En altijd lachen! Ja, we hebben veel succes!"

„Nee, ik wil geen lid worden," zei Tom Poes. „Ik wil weten wat er met heer Bommel gebeurt!"

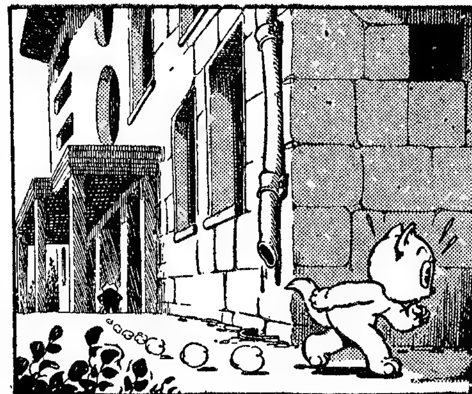
„O, die wordt ingewijd, heel gewoon," zei de ander. „Een beetje foppen en uitsliepen! Je lacht je dood. En het aardige is, dat iemand, die goed gefopt wordt altijd zijn ware gedaante toont. Dat is nog een mooi trekje van onze beweging. Zo goed voor het karakter!"

Nu weet ik niet of het goed voor heer Ollie's karakter was, wat er allemaal met hem gebeurde. Na zijn tuimeling door het valluik was hij op een roltrap terechtgekomen die hem weer naar boven voerde. Maar pret had hij helemaal niet.

TOM POES EN DE A-PRILLERS

De roltrap voerde heer Ollie terug naar boven en schoof hem, nat en versuft, weer op de vloer van de kamer die hij zojuist verlaten had. Daar stond het rijtje A-prillers hem weer op te wachten en toen hij verscheen staken ze allemaal tegelijk de tong uit en begonnen met verdraaide ogen hun vingers naast hun hoofden te kwispelen.

Heer Ollie was echter te zeer door zijn aandoeningen overmand om zich nog op te winden. Hij liet zelfs toe, dat men hem een schertsmuts opzette en een toeter in de mond stak, waardoor zijn ademhaling in een klaaglijk gepiep overging.

„Nu ben je lid, Bommel!" riep Wammes Waggel blij uit. „Nu ben je ècht lid. Ben je nu niet blij? Nu kunnen we lol maken, samen. Hoe vind je het hier nu? Vind je het niet enig?"

„Het lijkt me, dat Ollie een ernstig lid is," zei Rik Prillerikker. „Dat is reuze, jongens. Om die droog komieken kan je het meeste pret hebben! Goed zo, Ollie!"

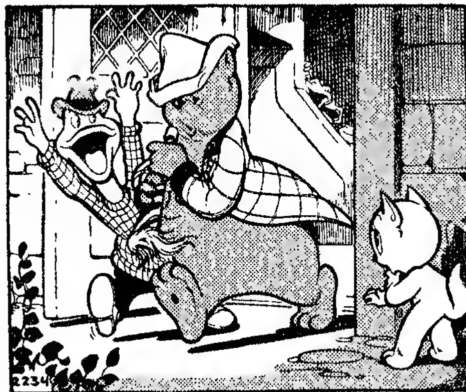
Tom Poes had intussen een einde gemaakt aan het praatje met de A-priller buiten. In het gebouw was het nu stil geworden en dat maakte hem ongerust.

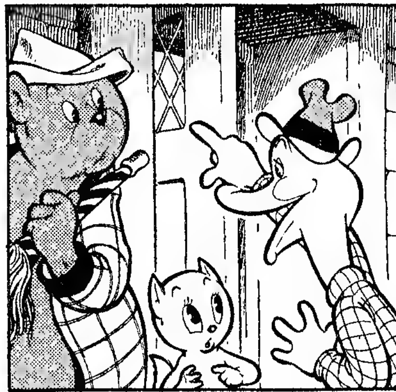
„Wie weet, wat er met heer Bommel gebeurd is," dacht hij. „Ik moet zien, dat ik hier binnen raak!"

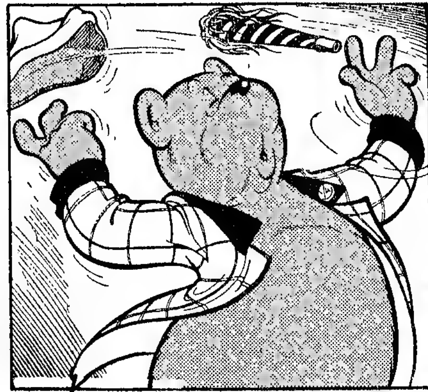
Hij wachtte tot het ventje hem de rug had toegedraaid en sloop toen vlug langs een zijkant van het gebouw naar de achterzijde. Natuurlijk had hij de zaak op haar beloop kunnen laten. Het zag er immers tamelijk onschadelijk uit met al die lol en die pret. Welk weldenkend lezertje zou daar bezwaar tegen kunnen hebben?

Maar Tom Poes had nu eenmaal een slecht voorgevoel...

TOM POES EN DE A-PRILLERS

Tom Poes was bij de achterdeur terechtgekomen en sloop nu voorzichtig nader om onopgemerkt in het gebouw te geraken. Hij maakte zich grote zorgen over het welzijn van heer Bommel, vooral omdat alles binnen zo stil was geworden.

Maar die zorgen bleken voor niets geweest te zijn. Want op het moment, dat hij de deurknop wilde grijpen, werd die aan de binnenzijde opengedraaid en stapte heer Ollie zelf naar buiten, gevolgd door Wammes Waggel.

Tom Poes staarde onthutst naar zijn vriend. „Wat is er met u gebeurd?" vroeg hij ontdaan.

„Bommel is ingewijd als lid van de A-prillers!" riep Wammes blij. „We hebben zo'n enige lol gehad, Tom Poes! Jammer, dat je er niet bij was. Je had je naar gelachen. En nu gaan we een reuze mop uithalen. Maar ik zeg lekker niet wát. 't Is geheim!"

„Bent u lid geworden?" vroeg Tom Poes verbaasd. „Hebt u daarom zo'n rare muts op? Wat zou uw goede vader daar van zeggen?"

„Huh?" vroeg heer Ollie, uit diepe gedachten opschrikkend. Hij tastte naar zijn schedel en gooide toen met grote minachting zijn schertsartikelen weg.

„Ja, ik ben lid geworden", gaf hij enigszins beschaamd toe. „En zeg nu niet: ‚hm', jonge vriend. Ik geef toe, dat deze A-prillers er een beetje vreemde manieren op nahouden voor een heer van mijn stand, maar het gaat hier om belangrijke zaken. Stel je voor: men wil de markies ereburger van de stad maken. En ik voel het als mijn plicht om dat te verhinderen — ‚met behulp van deze beweging' ".

„En daarom gaan we er een leuke keet van maken!" riep Wammes. „Ik ga mee om Bommel te halen, Tom Poes. Maar je moet het niet verder vertellen, hoor! Het is reuze geheim."

TOM POES EN DE A-PRILLERS

De geruchten, die heer Bommel zo uit zijn evenwicht hadden gebracht waren waar. Burgemeester Dickerdack had het plan opgevat om de markies De Cantecler tot ereburger van de stad te benoemen — in plaats van heer Bommel die zich bij de onthulling van de fontein zo misdragen had.

„Tenslotte gaat het er niet om wie er ereburger wordt", sprak de burgemeester, „de hoofdzaak is, dat de stad er een krijgt, want het staat wel gekleed."

„Uw woorden treffen mij zeer!" zei de markies, op zijn beurt achter het lessenaartje plaatsnemend om een toespraak te houden. „Het staat inderdaad gekleed. En daarom heb ik grote bewondering voor het scherpe inzicht van de heer Dickerdack, die mij heeft uitgekozen voor die eervolle benoeming. Want dat staat dubbel gekleed."

Terwijl nu deze plechtigheid in de burgemeesterskamer plaats vond verschenen er twee figuren in de statige gang van het stadhuis. Het waren heer Bommel en Wammes Waggel die een groot pak tussen zich in torsten.

„Hihihi", gichelde Wammes gesmoord, „de markies is aan een toespraak bezig. Hoor je hem roepen? Om je naar te lachen."

„Ssst!" siste heer Ollie. „Het is helemaal niet om te lachen. Het is een ernstige zaak. En er staat een bode voor de deur. Hoe komen we nu binnen?"

„Gewoon", zei Wammes. „Lopend."

„Maar hoe krijgen we die bode weg?" hield heer Ollie aan.

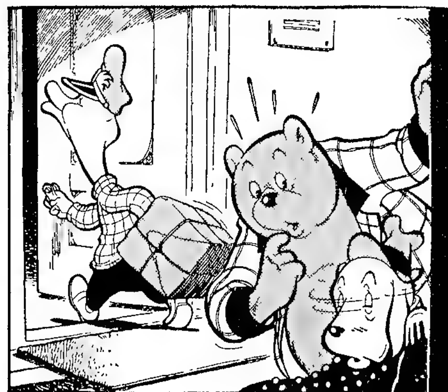
„O, dat wordt een reuze grap!" zei Wammes Waggel. „We gaan een reuze leuke streek met hem uithalen. Je zal je naar lachen!"

„Een heer lacht zich niet naar", zei heer Bommel, „vooral niet als het over ernstige dingen gaat."

TOM POES EN DE A-PRILLERS 2236

Wammes Waggel duwde Ollie een zwaar verzilverd muntstuk in de hand en trok hem mee de gang in.

„Het is heel makkelijk," zei hij, „je laat gewoon die munt vallen als we bij de bode zijn. De rest doe ik wel."

Heer Ollie wilde vragen waarom hij die oude florijn moest laten vallen, maar toen stonden ze al voor de deurwachter, die hen vragend aankeek.

„Eh... goede middag," zei heer Bommel, „we hebben hier een pakje voor de markies. Kunnen we dat even binnen brengen?"

„Dat gaat niet," zei de bode ernstig, „de markies houdt juist een toespraak. U zult moeten wachten."

„O, dat is jammer," zei heer Bommel terugtredend. Maar Wammes stootte hem aan en fluisterde:: „Laat nu vallen! Doe niet zo flauw!"

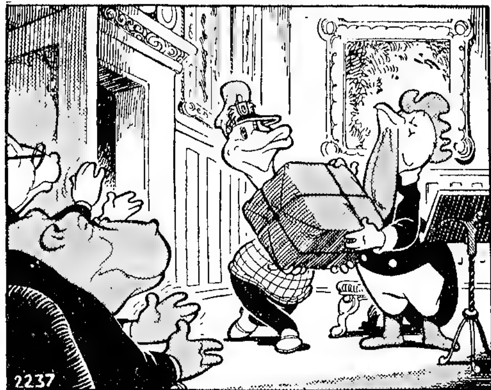
Heer Ollie gooide verward zijn muntstuk op de grond, zodat het rinkelend wegrolde.

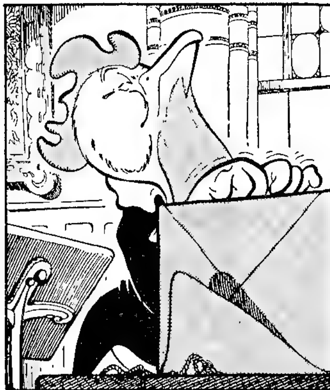
„Héla!" riep de beambte. Hij deed haastig een stap om het geld te pakken, doch nu struikelde hij over de voet, die Wammes daartoe had uitgestoken en met een doffe smak belandde hij op de marmeren vloer waar hij lusteloos bleef liggen.

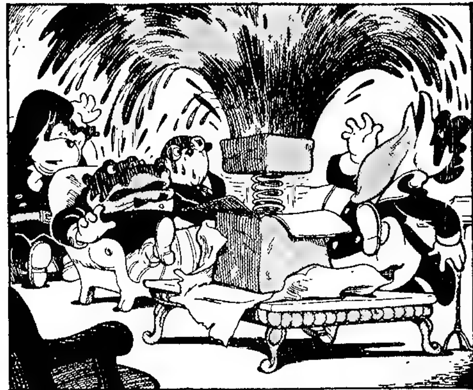
„Och heden!" riep heer Bommel uit. Hij boog zich bezorgd over de bode heen en begon aan hem te sjorren. Maar Wammes Waggel raapte snel de mooie pet van de gevallen ambtenaar op en drukte die op zijn eigen hoofd. Daarna greep hij het grote pak op en stapte, na een korte klop, de burgemeesterskamer binnen.

Het sluwe van de opzet begon nu tot heer Ollie door te dringen. Hij liet de bode waar hij was en verliet snel het gemeentehuis terwijl hij probeerde te kijken alsof hij er eigenlijk niet was.

TOM POES EN DE A-PRILLERS

Toen de nieuwbakken bode Waggel de burgemeesterskamer binnenstapte was de markies juist tot het slot van zijn redevoering gekomen.

„Als goed burger van de stad Rommeldam," sprak hij, „was het mij dan ook een eer om mee te mogen betalen aan de fraaie fontein, die onze gemeente siert. Ik heb dit gedaan zonder hoop op beloning of erkenning. Ik zal reeds voldaan zijn, wanneer het gemeentebestuur mijn gift wil aanvaarden."

Daarop maakte hij een lichte buiging om aan te duiden, dat hij het zijne gezegd had en daarbij viel zijn opg op de bode, die met een domme glimlach naast hem stond.

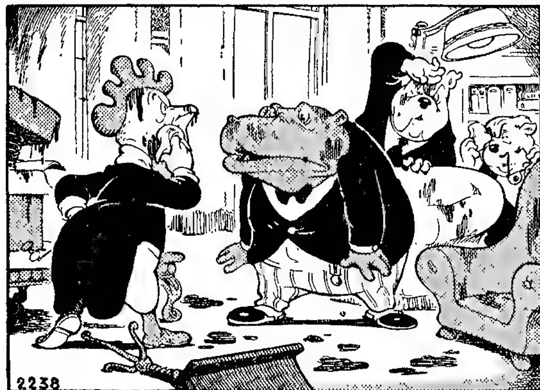
„Hier is een pakje voor u," zei Waggel, toen de toehoorders begonnen te klappen. „Van een bewonderaar moest ik zeggen."

Hij tikte beleefd aan zijn petje en trad terug. De markies bezag het omvangrijke pakket met grote voldoening en maakte de touwtjes los. Intussen was de burgemeester opgestaan, om de edelman tot ereburger van de stad te benoemen, doch de markies wenkte hem terug.

„Een ogenblikje, edelachtbare," sprak hij. „Vergun mij, dat ik deze spoedbestelling even uitpak. Het zal waarschijnlijk een aardige verrassing zijn voor dit belangrijke moment."

De aanwezigen trokken een passend gezicht, vol medeleven en belangstelling en keken naar het uitwikkelen van het geschenk. Nadat het papiertje verwijderd was verscheen er een fraaie doos en met enige moeite lichtte de markies het goed sluitende deksel er af. Doch helaas! In plaats van een kostelijk kleinood schoot er nu een zware veer omhoog, die een grote lading vette modder over de aanwezigen uitstulpte...

TOM POES EN DE A-PRILLERS 2238

De modder daalde kletterend neder en benam de aanwezigen nagenoeg het uitzicht. De eerste ogenblikken gingen dan ook heen met gesmoorde uitroepen en onbeheerste bewegingen. Daarna was de markies de eerste, die zijn houding terugvond.

„Parbleu!" sprak hij koud, terwijl hij zich tot de zwaar bevuilde burgemeester wendde. „Deze grol gaat te ver, meneer! Het blijkt, dat u zó weinig gezag hebt, dat uw ambtenaren zich misselijke grappen ten koste van uw beste ingezetenen veroorloven. U bent een prul, meneer!"

„W-wàt ben ik?" riep de burgemeester geschokt.

„Een prul!" hernam de markies. „U staat toe, dat oude families met modder worden gegooid. U zit er bij, terwijl een edelman zichzelf met slijk werpt. U glimlacht wanneer uw bode een helse machine met vuil binnendraagt. Fi donc! U bent een prul!"

En na deze woorden schreed de markies heen, de burgemeester ontsteld achterlatend.

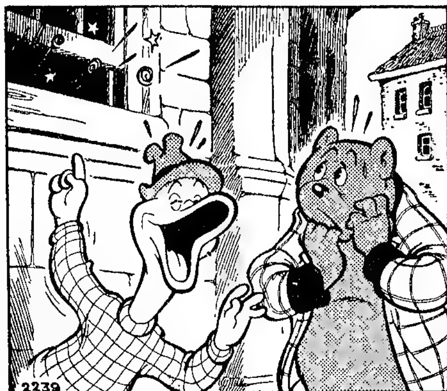
„Een lamme geschiedenis!" mompelde commissaris Bulle Bas op de achtergrond. Maar dat had hij beter niet kunnen zeggen, want nu ontlastte de woede van de burgemeester zich op hem.

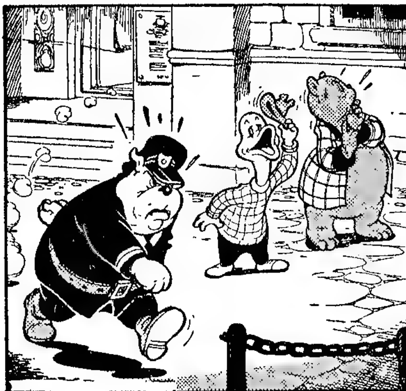
„Weet je wat je bent, Bas?" loeide de heer Dickerdack. „Je bent een prul! Je staat er bij, terwijl ik, het hoofd van de politie, wordt beledigd door een blaaskaak. Had je geen revolver? Kon je niet schieten? Huh? Nou, zeg eens wat?"

„Mmpf. . . " stamelde de commissaris, „eh. . . ik dacht. . ."

„Je moet niet denken!" brulde de burgemeester, „je moet schieten! En waarom bewaar je de orde niet beter? Waarom laat je toe, dat allerlei burgers met dozen modder door het stadhuis scharrelen? Huh?! Je bent een prul, Bas!"

TOM POES EN DE A-PRILLERS

Heer Bommel was het stadhuis uitgelopen en hing nu een beetje voor de gevel rond. Door het open raam van de burgemeesterskamer drong het gebulder van de heer Dickerdack tot hem door en werd heer Ollie al gauw duidelijk dat commissaris Bulle Bas de wind van voren kreeg.

„Vreselijk", mompelde hij handenwringend. „Het is allemaal mijn schuld omdat ik me met de laffe grappen van die A-prillers heb ingelaten. En anderen krijgen er de schuld van! Ach, wat zou mijn goede vader daar van zeggen?"

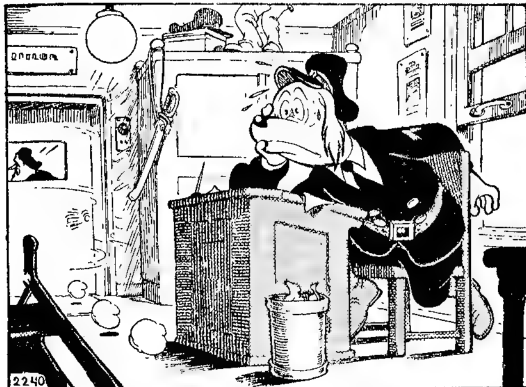
„Hihihi, hoor je dat?" vroeg Wammes Waggel, naar buiten springend. „Die dikke Bas krijgt op zijn kop. En hij heeft het niet eens gedaan! Vind je het niet enig, Bommel? Zo gaat het nu altijd bij ons. Net goed, hè? Reuze, hè?"

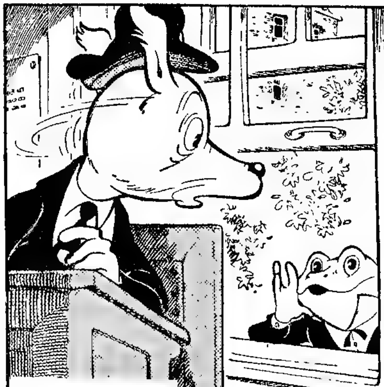
Voordat heer Bommel kon antwoorden trad de commissaris naar buiten. Zijn gelaat stond bijzonder grimmig en zijn anders zo veerkrachtige pas was slepend. Hij was zo in zijn eigen sombere gedachten verdiept, dat hij het tweetal niet opmerkte, hoewel Wammes beleefd zijn hoedje afnam. Pas toen hij het nabijgelegen politiebureau naderde veerde hij een weinig op. Hij rechtte zich de rug, zette de pet ordelijk en trad binnen.

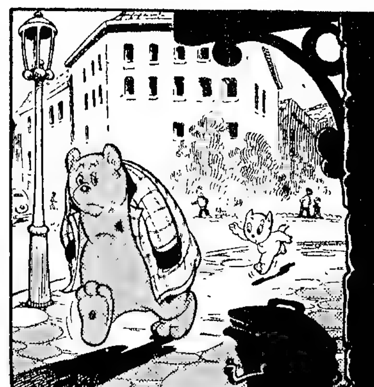
Daar zat brigadier Snuf in rustige afwachting zijn dienst te doen en hij wilde juist zijn chef vriendelijk groeten, toen Bulle Bas met de vuist op zijn lessenaartje hamerde.

„Weet je wat je bent, Snuf?" loeide hij. „Je bent een prul! Wat zijn dat hier voor toestanden in de stad? Je zit hier maar te suffen terwijl een bende schurken modder naar het gemeentehuis draagt. En wat doet de politie? Niets! Minder dan niets! Suffen op een stoeltje, terwijl de blubber bij de burgemeester uit de ramen spat! Je bent een prul, Snuf!"

TOM POES EN DE A-PRILLERS

Commissaris Bulle Bas tierde en bulderde totdat ademnood hem dwong te zwijgen. Na een laatste dreunende slag op Snuf's lessenaartje bonkte hij het wachtvertrek uit en sloeg de deur donderend achter zich dicht.

Daar zat de ijverige brigadier nu. Hij was geheel verslagen en trachtte vergeefs te begrijpen wat er eigenlijk aan de hand was. „De commissaris is uit zijn humeur", mompelde hij eindelijk. „Misschien is de burgemeester niet aardig tegen hem geweest of zo. Het is moeilijk. Hoe kan ik daar mijn geduld bij houden? Bah — wat een baan!"

Op dat moment klonk er een licht gesis achter hem en hij wendde zich verrast om. Daar stond Rik Prillerikker bij het open raam hem guitig aan te kijken.

„Psst!" riep de A-priller. „Zou je het niet leuk vinden om die commissaris eens op z'n nummer te zetten? Hij verbeeldt zich dat hij iedereen kan afsnauwen — maar dat gaat toch zo maar niet? Je moet lid van onze beweging worden — dan kan je je naar lachen. We zullen hem eens in de maling nemen. Doe je mee?"

Snuf stond een ogenblik in vreselijke tweestrijd. Het idee lachte hem toe, maar zijn plichtsbesef als trouw politieman deed hem aarzelen.

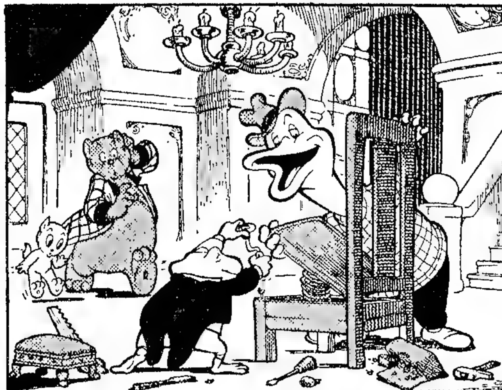
„Doe toch mee!" drong Rik aan. „We hebben een reuze lollige club met énige leden. We zitten overal in: rubriekjes in kranten, bonte avonden voor de radio, reisgezelschappen en vacantiekolonies. Doe mee, Snuf! Je zult er van opknappen!"

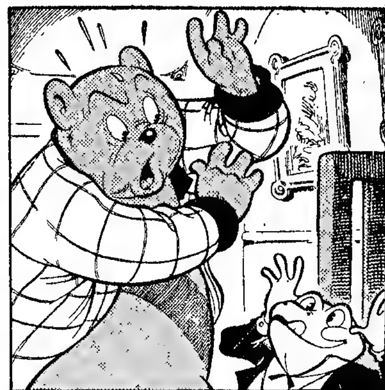
Intussen was heer Bommel op weg gegaan naar huis. Hij gevoelde zich zeer bedrukt door zelfverwijt en gewetenswroeging en wist niet goed wat nu verder te doen. Hij slaakte dan ook een zucht van verlichting toen hij, toevallig omkijkend, Tom Poes aan zag komen hollen.

TOM POES EN DE A-PRILLERS

2241

Tom Poes haalde heer Bommel in en kwam naast hem lopen.

„Hebt u pret gehad met uw nieuwe vrienden?" vroeg hij. „Hebt u de markies op zijn nummer gezien?"

Heer Bommel keek hem pijnlijk getroffen aan. „Ik heb géén pret gehad!" zei hij toonloos. „Het leek een aardig plan — maar alles loopt altijd anders als ik denk. Ik wilde de markies een lesje geven, dat wel. Maar ik wist niet, dat daarvoor een bode moest worden omgegooid en de burgemeester moest worden uitgescholden en de commissaris afgesnauwd. Dat wist ik allemaal niet. Het is vreselijk voor een heer van mijn stand, jonge vriend. Wat moet ik beginnen?"

„U moet bedanken als lid." stelde Tom Poes voor.

Op dat moment hadden ze slot Bommelstein bereikt. Doch toen ze de hall binnenstapten zagen ze, dat er weer bezoek was. Wammes Waggel en Kik Prillerikker waren daar bezig een van heer Ollie's stoelen uit te boren en van een sterke veer te voorzien.

„Ha, die Bommel!" riep Wammes. „Wat hebben we gelachen, hè? Wat een lol, hè? Maar dit wordt nog veel leuker! Moet je horen: als je op deze stoel gaat zitten schiet de zitting er uit! Enig hè? Heeft Kik verzonnen. Knap hè?"

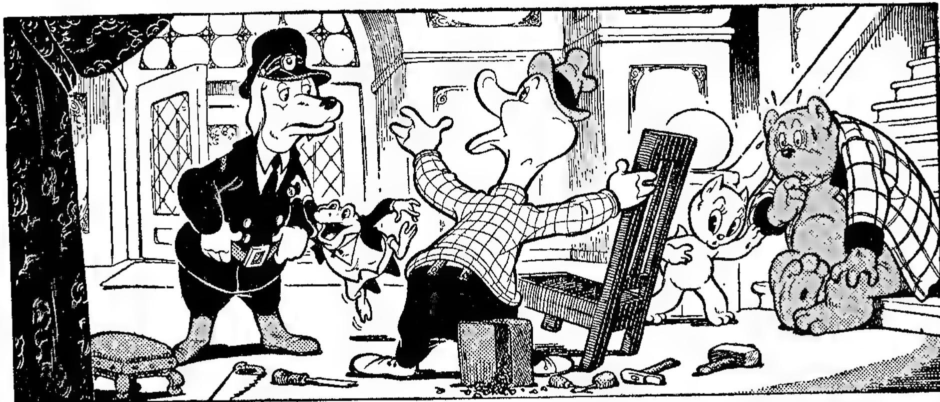
„Nee, " zei heer Bommel. „Misselijk. Het is niet enig en het is niet knap!" Hij keek fronsend naar de stoel en verloor toen plotseling zijn geduld.

„Wat doen jullie met mijn mooie, hele dure stoel?" riep hij woedend. „Dat wil ik niet hebben! Jullie moeten maken, dat je weg komt! Ik wil geen lid meer zijn! Ik bedank voor die snert-beweging!"

„Hohoho!" gierde Kik. „Dat gaat zo maar niet! Mis poes! Je kunt niet bedanken hoor! Dat zit je niet glad!"

TOM POES EN DE A-PRILLERS

Kik Prillerikker trok een stuk papier uit zijn zak waarop vele namen geschreven stonden.

„Dit is de ledenlijst!" verklaarde hij trots. „Daar sta jij ook op, Bommel! En daar kom je zo maar niet van af. Wie eenmaal lid is, blijft lid. Eens een guit, altijd een guit!"

„Maar ik ben geen guit!" riep heer Ollie driftig. „Ik ben een heer van stand en ik doe niet meer mee!"

„Dat dacht je maar", zei Kik. „Hoe zou je het vinden wanneer ik eens bekend maakte hoe je geholpen hebt om de markies voor gek te zetten? Heer van stand! Hohoho! Om je dood te lachen. Je bent een moddergooier!"

„Hihihi!" riep Wammes, „die is goed! Een modderheer is hij, hè Kik?"

Op dat moment trad brigadier Snuf de kamer binnen. Hij bleef enigszins verlegen staan en zei zenuwachtig: „Een zekere heer Prillerikker heeft me gestuurd. Hij wist iets leuks om de commissaris eens in zijn ware gedaante te tonen, zei hij. Een fop-stoel of zo."

„Ha!' riep Kik. „Dat is mannentaal. De commissaris in zijn ware gedaante tonen! Dat is pas werk! Je lacht je naar, brigadier! Reuze leuk, dat je lid wilt worden, hoor!"

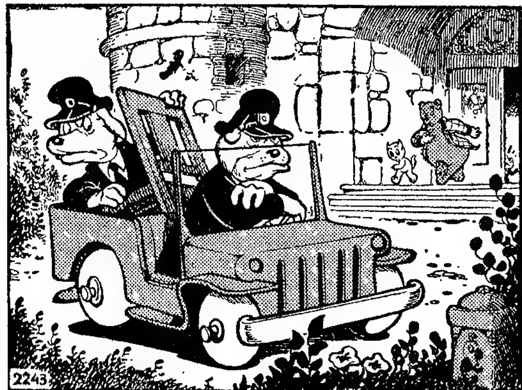
„Daar staat de stoel!" zei Wammes gichelend. „Hij is reuze-enig!"

Heer Ollie stond het toneeltje verslagen aan te kijken. Zijn gelaat betrok meer en meer, vooral toen Kik een clubspeldje op de kraag van brigadier Snuf prikte.

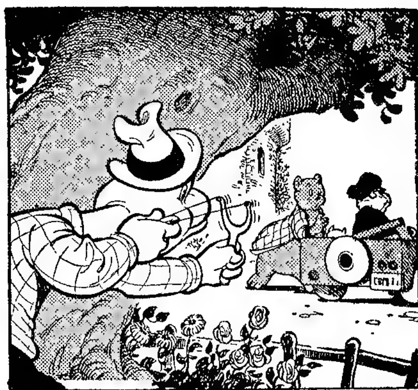
„Nu wordt die ook al lid!" mompelde hij. „Waar moet dat heen? Die A-pril-beweging wordt een ziekte."

„We moeten die stoelgrap tegenhouden", zei Tom Poes. „Dat kunt u in ieder geval doen — lid of niet!"

TOM POES EN DE A-PRILLERS

Brigadier Snuf liet zich de werking van de stoel haarfijn uitleggen en droeg het meubel toen naar buiten. Hoewel hij in het begin tamelijk verlegen was, klaarde zijn gelaat nu meer en meer op en toen hij de zetel in de politieauto laadde lachte hij zelfs binnensmonds

„Ik zie die commissaris al", mompelde hij „net goed voor hem! Van zo'n stoel zal hij opknappen!"

Heer Bommel stapte intussen zorglijk naar buiten en keek met afkeer naar de giechelende politiebeambte.

„Hoe moet dat nu, jonge vriend?" vroeg hij besluiteloos.

„U moet die chauffeur waarschuwen", zei Tom Poes. „Dat is ook een politieagent en hij weet vast niet wat de brigadier van plan is."

„Een goed idee", zei heer Ollie en hij stapte vastberaden op de auto af.

Nu verschenen echter Kik Prillerikker en Wammes Waggel in de deuropening. De eerste had meteen in de gaten, dat heer Bommel iets van zins was en hij dacht vlug na.

„Die Bommel wil de grap verraden", zei hij. „Daar moeten we iets aan doen, Wammes!"

„Verraden?" vroeg Wammes Waggel dom. „Wat is dat, Kik?

„Hij wil alles aan die politiechauffeur vertellen!" riep Kik ongeduldig. „En dat mag niet. Die stoel moet een geheim blijven."

„O, natuurlijk, een geheim!" zei Wammes. „Laat mij maar eens begaan, hoor. Ik heb een enig ideetje!"

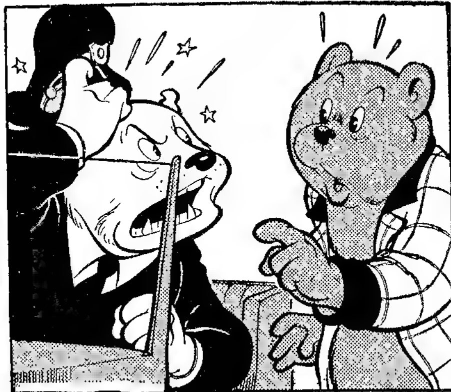
Zo sprekende trok hij een katapult uit de zak en sloop grinnikend achter een dikke boom.

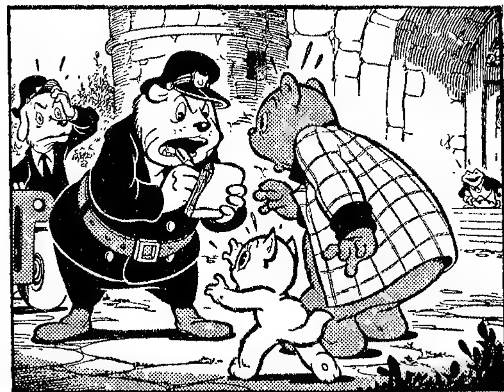
Heer Bommel had intussen de jeep bereikt en hief de hand op om de chauffeur op de schouder te tikken.

TOM POES EN DE A-PRILLERS

2244

De chauffeur van de politiejeep wachtte geduldig tot brigadier Snuf klaar zou zijn met het inladen van de stoel. De brave beambte had in het geheel niet in de gaten, dat zijn meerdere lid van de A-prillers geworden was en nu een grap met de commissaris voorbereidde.

Nee, hij had nergens erg in. Daarom schrok hij dan ook ontzettend, toen Wammes Waggel's katapultje hem een zuiver gericht propje tegen de schedel schoot.

Met een doffe kreet wendde hij zich om en zag heer Bommel achter zich staan. Die had net de hand opgeheven om hem op de schouder te tikken, doch dit gebaar werd door de woedende chauffeur natuurlijk helemaal verkeerd uitgelegd.

Hij zette de pet recht en klom dreigend uit het wagentje. „Wat moet dat?" gromde hij, zijn zakboekje trekkend, „wat mankeer je om een ambtenaar in functie op het hoofd te slaan? Huh?"

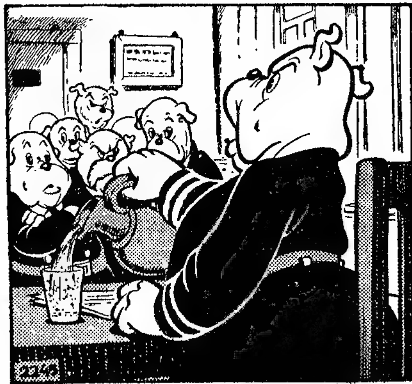
„Ik sla geen ambtenaar!" zei heer Ollie, verbaasd om zich heen kijkend, „ik wilde je alleen maar waarschuwen..."

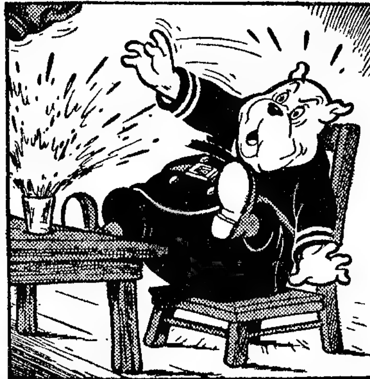
„Nog leugens ook!" riep de politieambtenaar driftig, „je slaat wèl! En wie geeft jou het recht om ‚je' tegen mij te zeggen? Huh?"

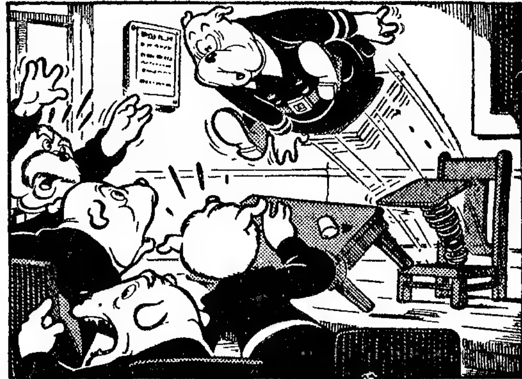
„Heer Bommel sloeg niet!" zei Tom Poes. „Ik stond bij hem, dus ik kan het weten. U kreeg een propje uit een katapult tegen uw hoofd. Van achter die boom vandaan."

„Ik heb jou niks gevraagd!" snauwde de geplaagde chauffeur. „En als je je mond niet houdt slinger ik jou ook op de bon!" Hierop begon hij uitgebreid een bekeuring voor heer Bommel op te schrijven, terwijl brigadier Snuf zich in tweestrijd op het hoofd krabde. Want hoewel hij alles gezien had durfde hij toch, als nieuw lid van de A-prillers, de zaak niet recht te zetten...

TOM POES EN DE A-PRILLERS

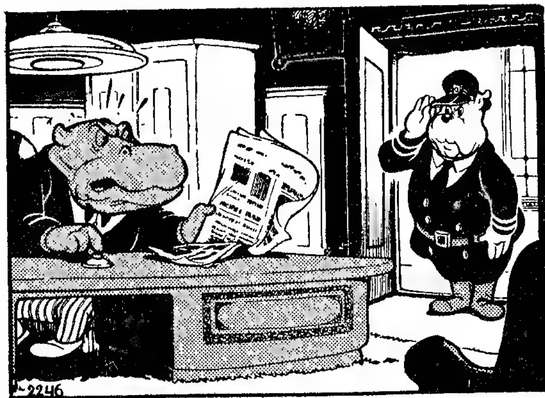

Die zelfde avond hield commissaris Bulle Bas voor de bond van politieambtenaren een lezing. De brigadier Snuf had alles voor die gelegenheid in orde gemaakt en vooral zorg besteed aan het karafje water en de stoel, zodat de politiechef met een gerust gemoed achter de tafel plaats nam.

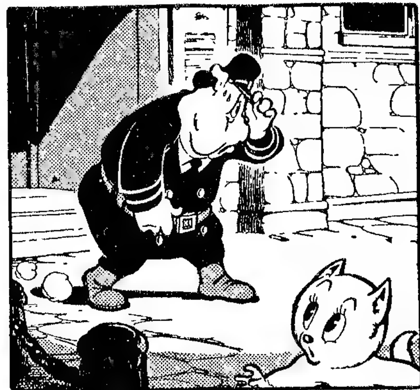
„Het onderwerp van mijn praatje," sprak hij, „is het beslist en kordaat optreden van de politieman — ook in de moeilijkste omstandigheden. Het schijnt tegenwoordig wel, alsof de jonge agenten niet tegen onverwachte moeilijkheden opgewassen zijn. Zij verliezen maar al te gauw hun kalmte en hun zelfbeheersing. In mijn tijd was dat anders. Er is mij gleerd om te allen tijde een ijzeren zelfbeheersing te bewaren. Op die wijze is het dan ook onmogelijk om een geoefend politieambtenaar in een hoek te drijven of bespottelijk te maken — zoals dat tegenwoordig maar al te vaak gebeurt."

Hij zweeg even om deze woorden in te laten dringen en schonk zich wat water in. De gevolgen van deze eenvoudige handeling waren rampzalig. Want de totaal ontspoorde brigadier had de bodem van het glas met bruispoeder bestrooid en nu spoot het water sissend en schuimend omhoog. Daar schrok de hooggeplaatste politiebeambte toch wel even van. Met een gesmoorde kreet tuimelde hij achteruit en plofte op de stoel. Nu, zoals de oplettende lezertjes zich zullen herinneren was deze zetel van een sterke veer voorzien. Toen de commissaris dan ook de zitting raakte schoot het daartoe gereedgemaakte mechaniek met grote kracht omhoog en wierp de kloek gebouwde gedaante over de hoofden van zijn ondergeschikten heen naar buiten...

TOM POES EN DE A-PRILLERS

De volgende morgen werd commissaris Bulle Bas al vroeg bij de burgemeester ontboden. Het hoofd van de gemeente ontving hem achter zijn bureau en beantwoordde zijn beleefde groet niet.

„Heb je de krant al gelezen, Bas?" vroeg de heer Dickerdack op ijskoude toon.

„Hm eh . . . jawel burgemeester," antwoordde de politiechef mat.

„Zo," hernam de ander, „ik ook. Ik heb zojuist een verslag gelezen van je toespraak, gisteravond. Héél interessant, Bas!"

„Het was eh . . . een misverstand," stamelde de ongelukkige commissaris. „Iemand heeft een grap willen uithalen . . ."

„Zo!!" loeide de burgemeester, plotseling zijn geduld verliezend. „Zo, heeft iemand dat! En was dat voor jou een reden om met water te gaan gooien en haasje over door de zaal te springen? Geef antwoord Bas!"

„Nee eh . . ." mompelde Bulle Bas gesmoord. „Maar ik heb niet . . ."

„Je hebt wel!" schreeuwde de burgemeester. „Het staat in de krant! Als een kangoeroe, Bas! Is dat een voorbeeld? Glazen water door het vertrek smijten en huppelen als een kangoeroe? Weet je wat je bent, Bas? Je bent een prul! Maar dat gaat zo niet langer! Ik weet wat mij te doen staat! Scheer je weg, Bas!"

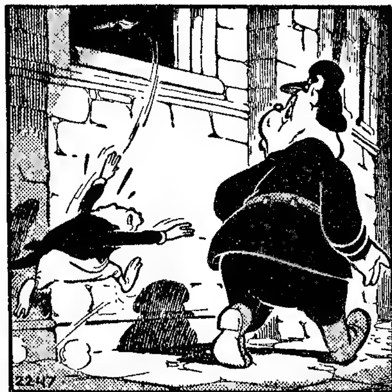
De rampzalige politiechef verliet in gebogen houding het stadhuis en strompelde de straat op.

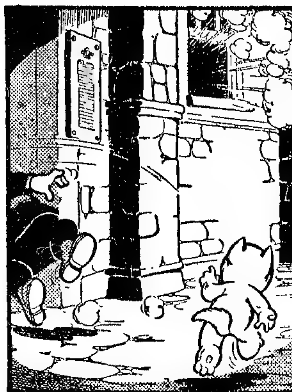
Tom Poes, die toevallig voorbijkwam, zag hem zo gaan en hoorde hem in zichzelf mompelen. En omdat hij de krant ook al gelezen had, begreep hij wat er aan de hand was.

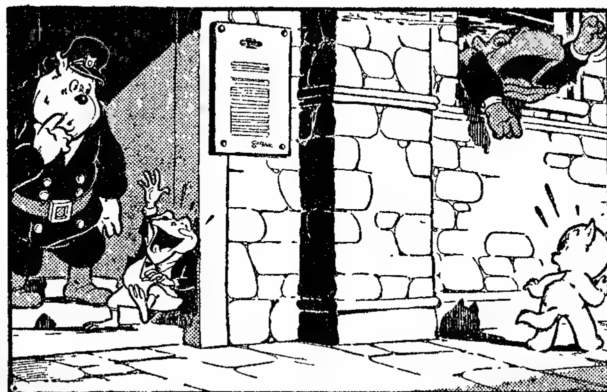
„De grap van Snuf schijnt goed geslaagd te zijn," dacht Tom Poes. „Nu wordt het toch tijd om een einde aan die beweging te maken."

TOM POES EN DE A-PRILLERS

2247

Commissaris Bulle Bas slenterde moedeloos het stadhuis langs om zich naar het politiebureau te begeven. Doch juist toen hij het openstaande raam van de burgemeesterskamer passeerde werd hij ingehaald door de huppelende gedaante van Rik Prillerikker.

„Oehoe! Commissaris!" riep het ventje, met een handige beweging een rotje door het venster werpend. „Oehoe! Kom gauw in het portiek, commissaris, want direct wordt de burgemeester boos!" Zo sprekende trok hij de verbaasde politie-ambtenaar achteruit de stoep op en hief luisterend een wijsvinger omhoog.

„Wat moet dat?" gromde de commissaris met iets van zijn oude strengheid.

„Zou je het niet grappig vinden om de burgemeester eens voor gek te zetten?" gichelde Rik. „Dat is reuze leuk hoor! Let maar op!"

Op dat moment klonk er een doffe knal uit het burgemeestersvertrek, gevolgd door een woedend gebrul. Het zwart-berookte hoofd van de heer Dickerdack verscheen aan het venster en omdat Tom Poes de enig zichtbare voorbijbanger was kreeg die de volle laag.

„Moordenaar!" loeide de burgemeester. „Blijf staan! Jij gooit met bommen, huh? Waar is de politie? Politie!! Help!"

De commissaris maakte een onzekere beweging, doch Rik Prillerikker hield hem tegen.

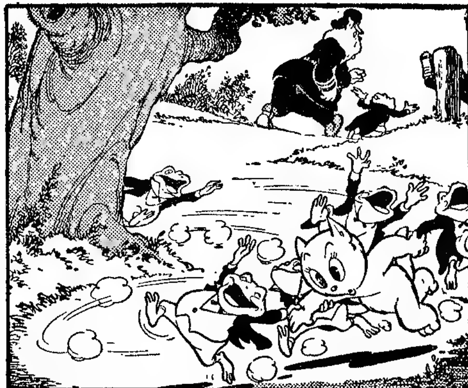
„Blijf staan!" gichelde hij. „Anders krijg jij de schuld. En het was geen bom — het was gewoon maar een rotje! Hoor hem eens brullen! Is het niet om je naar te lachen? — Ja, ja, dat komt er nu van. Dan had hij jou maar niet voor prul moeten uitschelden, wat jij?"

Intussen was Tom Poes schouderophalend doorgelopen. En de burgemeester, onmachtig daar iets aan te doen, sloot het raam met zo'n dreun, dat het glaswerk op het plaveisel rinkelde.

TOM POES EN DE A-PRILLERS

„Kom mee," zei Rik Prillerikker tot de commissaris. „Je hebt nu lang genoeg in de narigheid gezeten door die vervelende burgemeester. Het wordt echt tijd, dat je ook eens een beetje lol gaat maken. Het leven is al moeilijk genoeg — wat jij?"

Het leven is geen lolletje," beaamde Bulle Bas. Hij wierp een steelse blik op het stadhuis en volgde Rik toen met snelle pas.

„Maar de plicht gaat boven alles," voegde hij er aan toe. „Een goed politieman moet in alle omstandigheden zijn kalmte en waardigheid behouden. Hij moet in staat zijn..."

„Ohoho," riep de A-priller luid lachend. „Dat heb ik in de krant gelezen. Dat was je toespraak, hè? Je bent een reuze grappenmaker, hoor!"

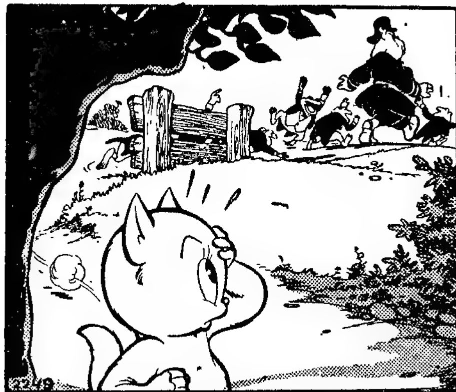
Tom Poes die al die tijd achter hen had gelopen legde er nu een stapje op en tikte de politiechef op de arm. „U moet niet naar hem luisteren," zei hij ernstig. „Die Rik Prillerikker is een gevaarlijk ventje. Die grapjes van hem lijken tamelijk onschadelijk, maar intussen heeft hij al heel wat lieden het leven moeilijk gemaakt. Het zou beter zijn als u hem en al z'n kornuiten wegjoeg van dat eiland!"

Commissaris Bulle Bas aarzelde. Het was duidelijk, dat zich een grote tweestrijd in de trouwe politiebeambte afspeelde. Maar Rik gaf hem daar de tijd niet voor.

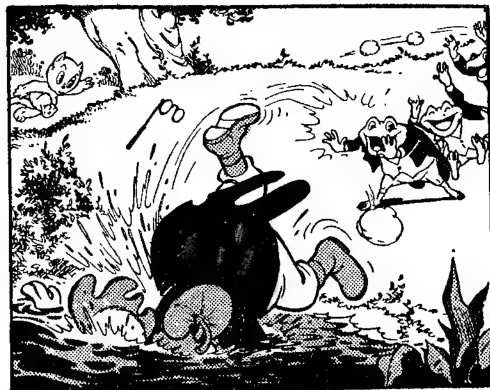
„Oho! Hoor hem!" riep hij honend. „Een echte brave Hendrik, hoor! Hij gaat niet met z'n tijd mee. Echt een vervelend uitslovertje!"

Na deze woorden stak hij twee vingers in de mond en floot met grote kracht. Meteen sprongen van achter een boom een paar A-prillers te voorschijn. Ze huppelden joelend om Tom Poes heen, grepen hem bij de handen en begonnen met hem rond te dansen, zodat hij niet de gelegenheid had nog iets te zeggen.

TOM POES EN DE A-PRILLERS

Toen de A-prillers een poosje met Tom Poes hadden rondgesprongen kregen ze er plotseling genoeg van. Zingend en huppelend sprongen ze de weg op en volgden het spoor van de commissaris die met Rik Prillerikker in de verte was verdwenen.

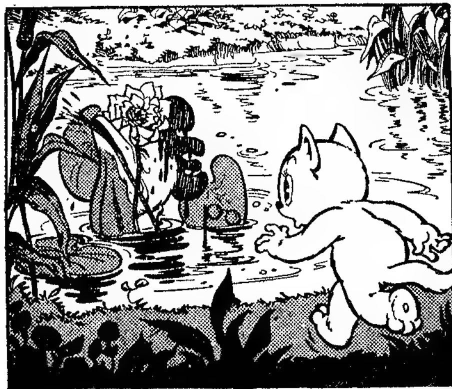
Tom Poes staarde ze wat duizelig na. Hij was boos. In de eerste plaats omdat hij de commissaris niet had kunnen tegenhouden en in de tweede plaats omdat hij niet van hossende A-prillers hield.

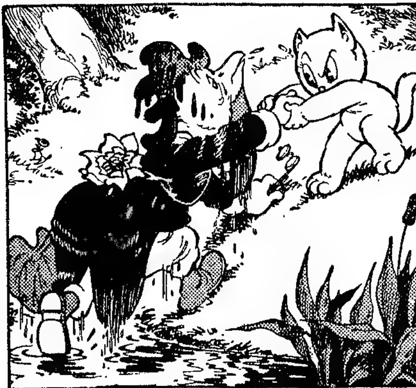
„Nu gaan ze Bulle Bas lid maken," mompelde hij. „En als die eenmaal lid is, kan ik helemaal niets meer tegen die beweging beginnen. Het wordt alsmaar erger. Maar misschien kan ik ze toch nog tegenhouden wanneer ik hard genoeg loop!" En hij begon te rennen.

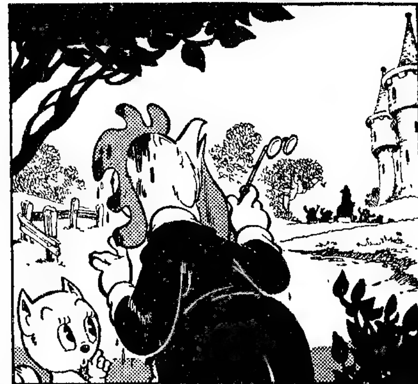
Een eindje verderop aan de kant van de weg stond de markies de Cantecler. Hij had zijn ochtendwandelingetje een ogenblik onderbroken omdat zijn oog getroffen werd door een waterlelie die in een sloot tot ontplooiing gekomen was. Getroffen boog hij zich over de fraaie bloem en richtte zijn lorgnon. „Parbleu, welk een verheven schoonheid," prevelde de edelman, die in zijn vrije tijd een dichter was. „Wit te midden van het zwarte slijk eener moddersloot. Welk een symboliek! Dit is zéér diep!"

Hij was zó zeer geboeid, dat hij niet merkte, dat het groepje A-prillers, dat zich zojuist met Tom Poes had vermaakt, hem genaderd was. Met steelse bewegingen slopen de flauwe kereltjes door het gras en gaven hem toen onverwachts en onder luid gelach een duw. De markies verloor het evenwicht en duikelde voorover in het drabbige water, terwijl de lummels zingend en gierend hun weg vervolgden ...

TOM POES EN DE A-PRILLERS 2250

Tom Poes had vanuit de verte gezien wat er met de markies gebeurde. Maar de voorsprong die de A-prillers op hem hadden was zo groot, dat hij er niets tegen had kunnen beginnen. Nu naderde hij op een draf en kwam net op het moment bij de sloot, dat de edelman zijn bemodderd gelaat uit het water opstak.

„Parbleu!" stamelde de drenkeling, een straaltje water uitblazend. Enigszins verwezen nam hij de waterlelie van het hoofd en staarde er met grote afkeer naar. Daarop wierp hij de bloem weg en liet zich door Tom Poes op de kant trekken.

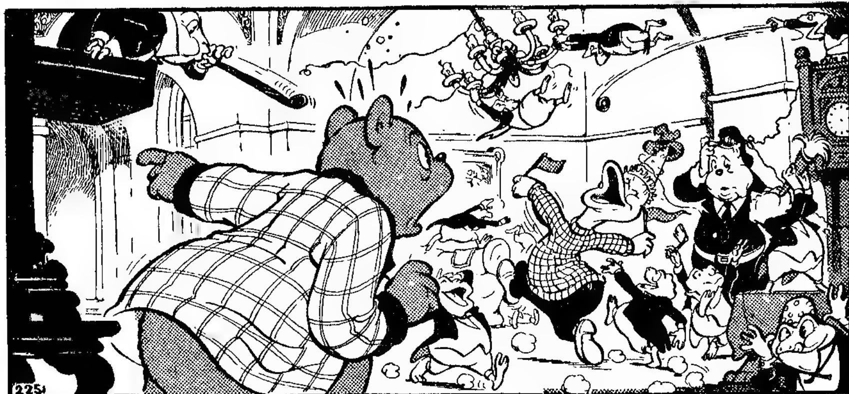
„En wat heeft dit te betekenen?" riep hij verbitterd uit. „Waarom werpt ge me te water? Denkt ge, dat ge dit straffeloos doen kunt? Waar zijn we gekomen met onze beschaving?"

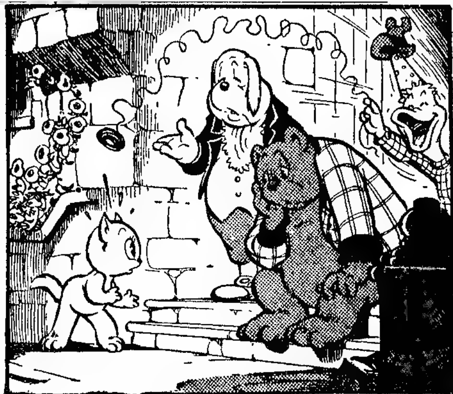
„Ik heb het niet gedaan," zei Tom Poes zachtmoedig. „Die lui van de A-pril-beweging deden het. Die kleine ventjes, die daar lopen!"

De markies staarde enige tijd naar het groepje, dat Tom Poes aanwees. Hij zag, hoe Rik Prillerikker commissaris Bulle Bas slot Bommelstein binnenleidde en hoe de anderen joelend volgden. Er kwam een grimmige trek op zijn beslijkt gelaat.

„Fi donc!" prevelde hij, „nu wordt alles mij duidelijk. Al de ruwe grollen en grappen van de laatste tijd zijn het werk van een zogenaamde A-pril-beweging! Slot Bommelstein is daar het centrum van en uw dikke, lompe vriend Bommel waarschijnlijk de voorman. Het is zó ver gekomen, dat de commissaris van politie aan dit laffe werk meedoet. Parbleu! Ik zal mijn vriend, de minister zonder portefeuille, op de hoogte brengen. Deze affaire zullen we op hoog niveau uit de wereld helpen — dat kunt ge uw vriend, de parvenu Bommel mededelen!"

TOM POES EN DE A-PRILLERS

Heer Bommel had een rustige morgen gehad. Hij had vredig door de tuin van slot Bommelstein gelopen en naar het kwinkeleren van de vogeltjes geluisterd. Dat was erg goed voor zijn zenuwen, die nogal geschokt waren sinds zijn omgang met de A-prilbeweging. Tegen de middag voelde hij zich dan ook weer geheel de oude. Hij besloot naar zijn werkkamer te gaan om daar een ingezonden stuk te schrijven aan de Rommelbode. Een gepeperd stuk over de gevaren van zogenaamde vacantie-centra en de verruwende werking van pret-maken-in-vereniging.

„Ik zal het goed duidelijk maken," prevelde heer Bommel. „Dat moet wel, want er wordt tegenwoordig zóveel lol gemaakt, dat niemand meer weet wat èchte lol is — als iemand begrijpt, wat ik bedoel!"

Zo sprekende opende hij zijn woning, doch hij deinsde verbijsterd terug. Een onbeschrijfelijke herrie sloeg hem tegemoet en een enkele blik was voldoende om hem te doen begrijpen, dat slot Bommelstein op dat moment het verzamelpunt van de beweging was. Met een gesmoorde kreet van smart deinsde hij achteruit en ging droevig op de stoep zitten. Daar trof Tom Poes hem even later aan, naast de trouwe bediende Joost.

„Dit gaat mis, heer Ollie," zei Tom Poes.

„Het is al mis, jonge vriend," zei heer Bommel. „Joost heeft zojuist zijn ontslag aangeboden!"

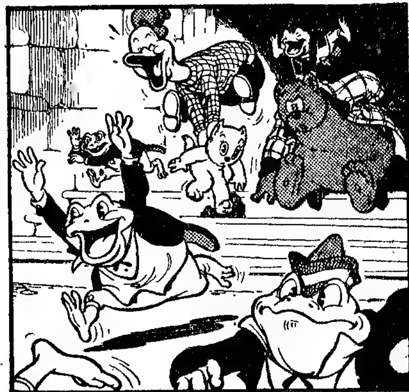
„Ik kan niet anders, met uw welnemen," zei de brave knecht droevig. „Ik geloof niet in 1 April, het hele jaar door. Dat is tegen de orde der dingen."

„Ik bedoel iets anders," zei Tom Poes ongeduldig. „De markies denkt, dat Bommelstein het centrum van de beweging is en nu gaat hij maatregelen nemen!"

TOM POES EN DE A-PRILLERS

„Ha, die Tom Poes!" riep Wammes Waggel uit de deuropening. „Gezellig, dat je ook komt. We zijn een nieuw lid aan het inwijden — reuze enig, hoor! Het is Bulle Bas, je weet wel!"

Joost stond op. „Excuseer, heer Olivier," sprak hij. „Ik trek mij terug. Deze toeters en blaaspiepers slaan mij in het hoofd, met uw welnemen!"

De trouwe knecht schreed heen en Tom Poes nam zijn plaats naast heer Ollie in.

„De markier heeft een vriend, die minister is!" zei hij. „En die vriend gaat dit gedoe hier op hoog niveau onderzoeken."

„Waar gaat hij het onderzoeken?" vroeg heer Bommel ongerust.

„Op hoog niveau," herhaalde Tom Poes. „Allemaal hoge lieden en zo."

„Doet de burgemeester daar aan mee?" vroeg Rik Prillerikker die er ook bij was gekomen.

„Dat zal wel," zei Tom Poes lusteloos. „Ik weet niet of de burgemeester een hoog niveau heeft..."

„Vast wel, hè Rik?" riep Wammes. „Hij heeft àlles. Zelfs een hoge hoed."

Maar Rik Prillerikker luisterde al niet meer. De komst van die minister was een mooie kans om de burgemeester een figuur te laten slaan, vond hij. En daarom rende hij naar binnen om zijn clubleden te verzamelen.

„Het ziet er somber uit," vervolgde Tom Poes. „De markies geeft u van alles de schuld en er zijn nu zo langzamerhand zó veel leden in die beweging, dat het een hele klap zal zijn wanneer alles uitgezocht wordt."

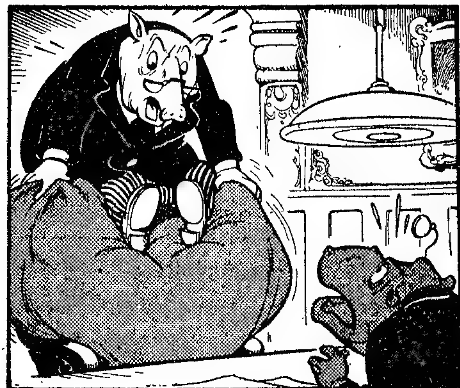
„Ik ben aan klappen gewend," zei heer Ollie droevig. „Ik word altijd als zondenbok gebruikt! Ik ben altijd het haasje — als je begrijpt wat ik bedoel!"

Op dat moment sprong de hele A-prilbeweging onder luid getier over hem heen naar buiten...

TOM POES EN DE A-PRILLERS

De volgende dag ontving burgemeester Dickerdack de minister zonder portefeuille Totelaar op het stadhuis. De hoge bewindsman had zijn bezoek onverwacht aangekondigd en de burgemeester had zich gehaast om zijn beste stoel te laten voorzien van een héél mooi nieuwerwets plastiek-kussen. „Beslist het laatste snufje", zoals de verkoper — een zekere heer Prillerikker — had verzekerd.

En nu zat de minister dus op die stoel en sprak zéér streng tot de arme heer Dickerdack, die het erg warm had.

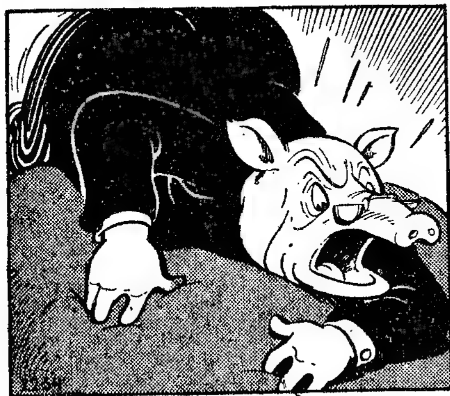
„Het is een schande!" riep de heer Totelaar uit. „Wat hier in uw gemeente plaats vindt is ongehoord! Dat hier gehost wordt en dat hier platte liederen worden gezongen is al erg genoeg. Maar dat hier oppassende lieden bespot worden en dat een vooraanstaand edelman te water is geworpen is erger. Het is hier een janboel! Daar ga ik een eind aan maken, meneer de burgemeester. Ik ga een rapport maken, groot genoeg om één portefeuille te vullen!"

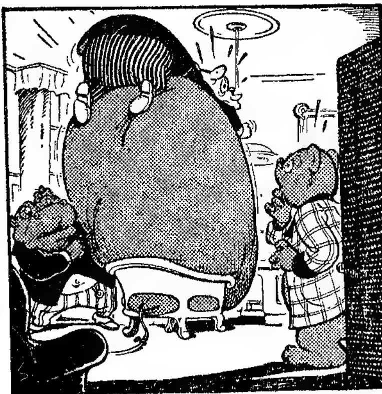
Terwijl de minister zo te keer ging was de heer Prillerikker van onder een kast uitgekropen. Onbemerkt had hij een daartoe meegenomen slangetje aan een gaskraan geschoven en het andere einde aan het ventiel van zijn mooie nieuwe kussen bevestigd. En daarop draaide hij het kraantje open.

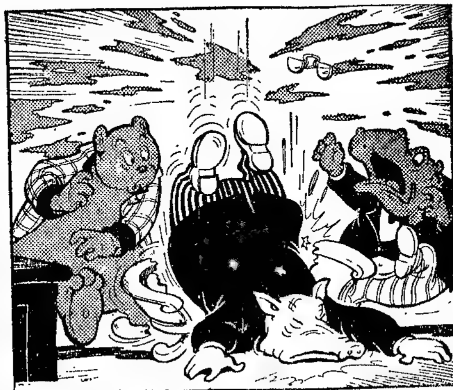
„Deze zaak zal op het hoogste niveau worden uitgezocht!" voer de minister dreigend voort. „Er zullen hier heel wat figuren ontslagen moeten worden — maar ik ken mijn plicht! Op het hoogste niveau!"

De burgemeester zweeg ontzet. Want terwijl zijn hoge bezoeker deze woorden sprak begon hij langzaam te rijzen. Gelijkmatig steeg hij boven het bureau uit totdat hij tenslotte ver boven zijn gastheer uit torende. „Op het hoogste niveau!" prevelde de heer Dickerdack ontsteld.

TOM POES EN DE A-PRILLERS

Het kussen werd steeds ronder en kreeg ieder ogenblik meer stijgkracht. Het was dan ook geen wonder, dat het zich op een gegeven ogenblik uit de armleuningen van de stoel losmaakte en sierlijk naar boven zweefde.

Minister Totelaar behield met grote moeite het evenwicht op de gladde oppervlakte en wist niet anders te doen dan op hoge toon om hulp te schreeuwen.

Het was een geluk voor de geoefende staatsman, dat hij grote ervaring had in het bewaren van zijn zetel, zelfs onder de moeilijkste omstandigheden — anders zou hij zeker al eerder gevallen zijn.

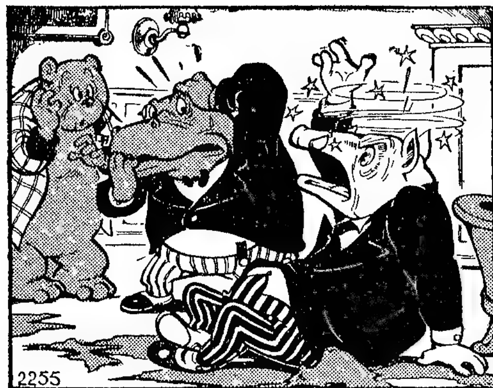
Het was voor de burgemeester anders wel een moeilijk ogenblik. De heer Dickerdack miste ieder inzicht in de politiek. Hij wist dan ook niets anders te doen dan een briefopener te grijpen en daarmee op de vreemde ballon af te springen.

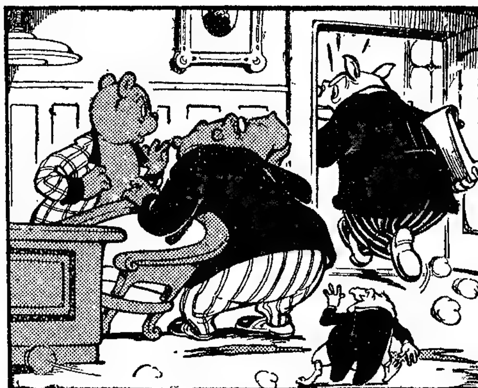
Op dat moment trad heer Bommel 't vertrek binnen. Hij had na rijp beraad besloten om de burgemeester alles te vertellen en hem om hulp te vragen. Maar toen hij nu de beide heren zo druk en zorglijk bezig zag, bleven hem de woorden in de keel steken. Enigszins glazig staarde hij naar de hooggeplaatste heer Totelaar en stamelde: „Kan ik soms eh ... ik bedoel, zal ik even .. zal ik hiernaast even wachten, als u begrijpt wat ik bedoel?"

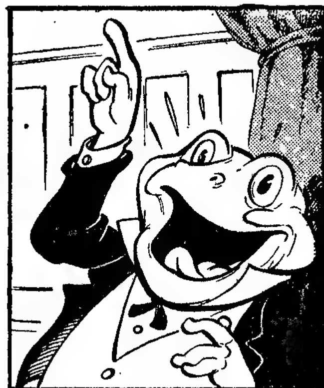
Doch daar stiet de burgemeester reeds met grote kracht het vouwbeen in het opgeblazen kussen. Er volgde een daverende knal toen het ding ontplofte en de ongelukkige minister stortte te midden van flarden plastic terug op zijn stoel. Die was echter niet op zo'n schok berekend, zodat het meubel krakend onder de staatsman ineenzakte.

„K-kan ik m-misschien helpen?" bood heer Ollie, na enkele ogenblikken van drukkend zwijgen aan.

TOM POES EN DE A-PRILLERS

Minister Totelaar richtte zich langzaam tussen de flarden van zijn kussen overeind. De aderen op zijn voorhoofd waren gezwollen en zijn adem kwam met stoten.

„H-hebt u zich bezeerd?" vroeg de burgemeester gejaagd. „Z-zal ik een glaasje water voor u halen?"

„Een glaasje water halen?" loeide de bewindsman. „Dat is aardig! Hij laat me de lucht in vliegen op een dol geworden kussen, hij prikt er geniepig lachend een gat in en als ik dan als een gewond hert op de grond lig, vraagt hij of ik een glaasje water wil!"

„Ik heb niet geniepig gelachen," bracht de burgemeester zenuwachtig in het midden. „Het is heus allemaal een ongeluk!"

„Ja, het was een ongeluk, heus!" zei heer Bommel, die zich bedremmeld op de achtergrond ophield. „En heer Dickerdack lachte heus niet. Ik heb het zelf gezien... Niet gezien, bedoel ik!"

De minister stond langzaam op en wierp heer Ollie een vernietigende blik toe.

„Nog zo'n windbuil!" sprak hij koud. „Bah, wat een gemeente! Wie zou zulke toestanden voor mogelijk houden? Maar genoeg! Ik heb stof om twee portefeuilles vol te schrijven."

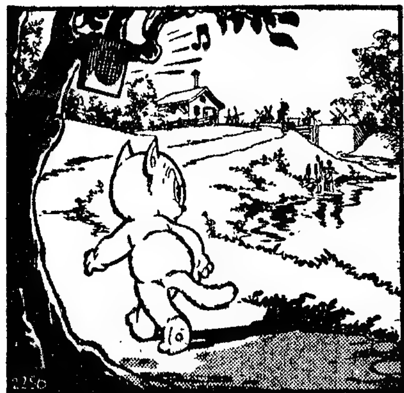
Met deze woorden stampte hij de deur uit, het tweetal ontdaan achterlatend. Voordat iemand echter iets had kunnen zeggen sprong nu Rik Prillerikker van achter het bureau te voorschijn.

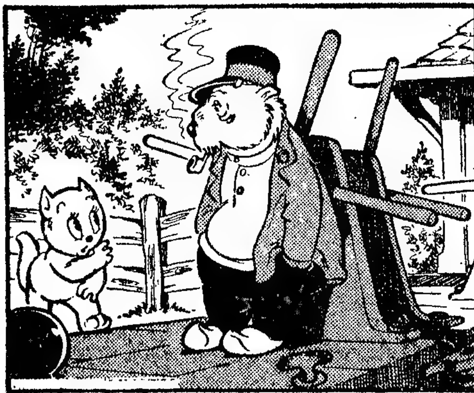
„Heeft die even een lesje gehad!" riep hij hikkend van de pret. „Die weet voortaan waar zijn plaats is, wat jullie?"

„Dat kost mij m'n positie," mompelde de burgemeester mat. Hij was nog te verslagen om te begrijpen, dat Prillerikker de oorzaak van zijn ellende was.

„Welnee!" riep het flauwe ventje opgewekt. „Ik heb een plannetje. We gaan de inhoud van die portefeuille straks vervangen door spotversjes op de minister-president. Maar dan moet je ook lid van de A-prillers worden, hoor!"

TOM POES EN DE A-PRILLERS 2256

Intussen liep Tom Poes piekerend langs het riviertje de Rommel. Uit luidsprekertjes, die in de bomen waren opgehangen loeide de muziek van het amusementsorkest „De Prillerikker", zodat het denken hem zeer moeilijk afging. Het was dan ook een wonder, dat hij toch nog een plan kreeg. Maar dat kwam eigenlijk, doordat hij plotseling de sluis zag, die het water van de rivier op peil hield en die bracht hem vanzelf op een idee.

Hij trok een vriendelijk gezicht en stapte op de sluiswachter af die knorrig tegen zijn instrumenten leunde.

„Leuke muziek, hè?" begon Tom Poes, die zag, dat de wachter een Aprilspeldje droeg.

„Welke muziek?" gromde de ander achterdochtig.

„Nou, uit die luidsprekertjes natuurlijk," zei Tom Poes verbaasd. „Die maken er tenminste een vrolijke boel van. Vroeger hoorde je hier alleen maar het geplas van het water en wat vogels. Een saaie boel, hoor! Nu kan je tenminste eens leuk meezingen en wat hossen als je er zin in hebt."

„Ik hos niet," sprak de sluiswachter humeurig. „En dat lawaai hoor ik al lang niet meer. Je raakt overal aan gewend."

„Nou, jij bent een saaie!" zei Tom Poes opgewekt. „Maar nou moet je eens horen. We hebben een leuke grap bedacht. Je moet die sluis dichtdraaien en dan een uurtje gesloten houden."

„Wat zeg je me nou?" vroeg de sluiswachter. „Dat kan ik niet doen, want dan loopt het eiland in de rivier onder water. Trouwens, ik heb geen orders. Wie ben jij eigenlijk? Wat wil je?"

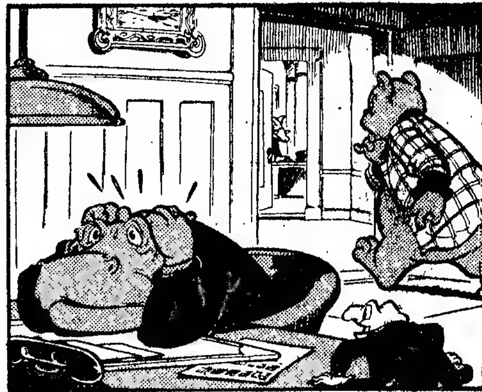
„O, heel gewoon," zei Tom Poes. „Het is mijn beurt om eens een leuke vacantiegrap uit te halen. Het is nu al weer lang genoeg gewoon geweest."

De sluiswachter nam de pijp uit zijn mond en staarde Tom Poes ontsteld aan.

TOM POES EN DE A-PRILLERS 2257

„Hoor eens ventje," herhaalde de sluiswachter met grote nadruk, „wanneer ik die sluis dichtgedraaid houd loopt het eilandje in de rivier onder. Je weet wel, dat vacantie-centrum waar de Prillerikkers wonen. Dat kan ik zo maar niet doen, hoor. Ik houd niet van die grapjes!"

„Houd je niet van die grapjes?" vroeg Tom Poes verbaasd. „Hoe kom je dan aan dat speldje? Je bent toch lid van de A-pril-beweging?"

De arme wachter loerde vol afschuw naar het insigne waar ¼ op stond en zuchtte eens.

„Ik ben lid," gaf hij toe. „Ach ja, iedereen is wel eens zwak."

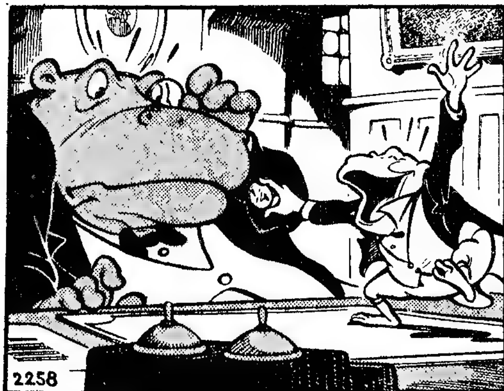
„Nou dan," hield Tom Poes aan. „Als je lid bent moet je de sluis dichtdraaien. Het is de bedoeling om een grap uit te halen en als je niet wilt meedoen weet je wat er op staat."

De sluiswachter verkeerde in grote tweestrijd. Hij herinnerde zich nog zeer levendig, dat hij de waterschout tijdens een plechtigheid jeukpoeder in het uniform had gestrooid om hem in zijn ware gedaante te tonen — op aandringen van Rik Prillerikker. En als dat bekend zou worden ... Hij huiverde.

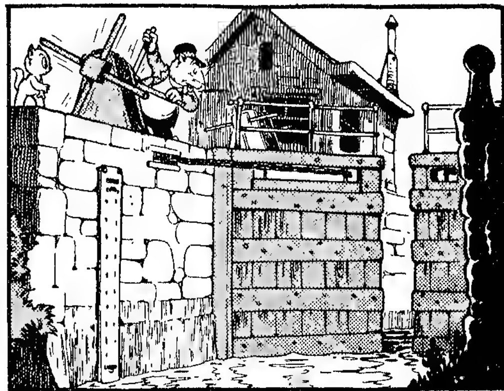
„Ik weet wat er op staat," gaf hij toe. „Ik heb geen keus. Maar ik wou, dat je naar de maan liep — jij en je A-pril-beweging. Ik ben er ziek van."

Intussen was heer Bommel op het gemeentehuis tot de ontdekking gekomen, dat hij van de burgemeester weinig steun te verwachten had omdat die het te druk had met zijn eigen zorgen. Daarom liep hij moedeloos de kamer uit en stapte de gang in. Doch nu viel zijn blik op minister Totelaar, die in een belendend vertrek een fel-getint rapport aan het schrijven was ...

TOM POES EN DE A-PRILLERS

Burgemeester Dickerdack wachtte tot heer Bommel de kamer had verlaten en wendde zich toen vol achterdocht tot Rik Prillerikker, die gichelend zat te wachten.

„Wat is dat wat je zei?" gromde hij. „Meen je heus, dat je dat rapport van de minister kunt verwisselen voor eh.... iets anders?"

„Ja zeker!" zei Rik. „Heel eenvoudig, hoor. We hebben een leuke club: de A-pril-beweging. En als we nu allemaal een beetje samenwerken is zoiets helemaal niet moeilijk. We doen gewoon spotrijmpjes op de regering in die lege portefeuille van Totelaar. Dat zal een grap worden, als hij die dingen gaat voorlezen! Om je naar te lachen. Dat zal een goeie les voor iedereen zijn. Maar dan moet jij lid van de beweging worden!"

De burgemeester keek somber voor zich uit. „Dat moet dan maar", mompelde hij na een poosje. „Ik heb geen keus".

„Hoera!" riep Prillerikker, „hoe meer leden, hoe meer lol! Nou, je zult er geen spijt van hebben, hoor! Ik ga nu meteen aan het werk en dan gaan we je vanavond inwijden! Johoho!"

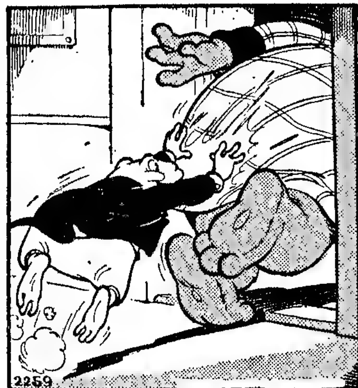
Huppelend en zingend sprong het ventje nu de gang op en daar merkte het heer Bommel op, die de kamer van de minister binnenstapte. „Daar heb je hem ook," gichelde Rik achter de hand. „Die gaat zich uitsloven bij Totelaar. Ik zal hem helpen!"

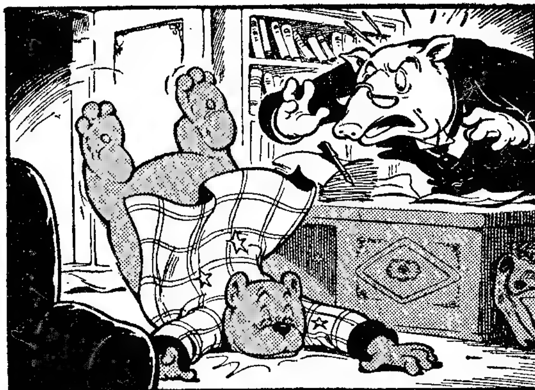
Intussen had Tom Poes de sluiswachter na lang praten zó ver gekregen, dat deze mokkend en grommend bezig ging de sluis dicht te draaien.

„Er komt niets dan ellende van," prevelde hij. „Maar het erge van die A-pril-beweging is dat je wel weet waar je begint, maar niet waar je ophoudt. Hoe moet dit allemaal aflopen?"

„Kom, kom," zei Tom Poes tevreden, „dit wordt de leukste grap van allemaal!"

TOM POES EN DE A-PRILLERS

Heer Bommel had een ogenblikje aarzelend voor de kamer gestaan, waar minister Totelaar druk bezig was met het schrijven van een vernietigend rapport over de burgemeester.

„Komaan", sprak heer Ollie tot zichzelf, „moed gevat. Het wordt tijd, dat een Bommel de zaak in handen neemt. Het moet al raar lopen, wanneer ik dit niet even regel. Tenslotte is het een kwestie van heren onder elkaar. Een waardig optreden en rustig overleg hebben al heel wat misverstand uit de wereld geruimd."

Zo sprekende trad hij fier over de drempel. Maar op dat moment sprong Rik Prillerikker onverwacht op zijn rug. Hierdoor verloor heer Ollie het evenwicht en tuimelde met een zware dreun voor het bureau van de minister op de grond.

De bewindsman sprong hevig geschrokken op en staarde misprijzend naar de gevallen heer, die zich langzaam oprichtte.

„Kinkel!" riep de heer Totelaar woedend. „Jij bent de laatste druppel in mijn emmer! Scheer je weg!"

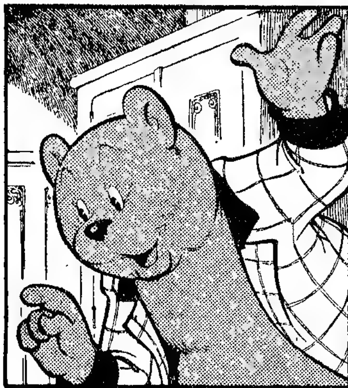
„Hoho! Dat gaat goed!" giechelde Rik Prillerikker die huppelend het stadhuis verliet. „Die sukkel wilde roet in het eten gooien. Hij wilde natuurlijk vriendjes met de minister worden. Maar dat zal hem niet glad zitten. We weten hoe we met lastige leden moeten omspringen!"

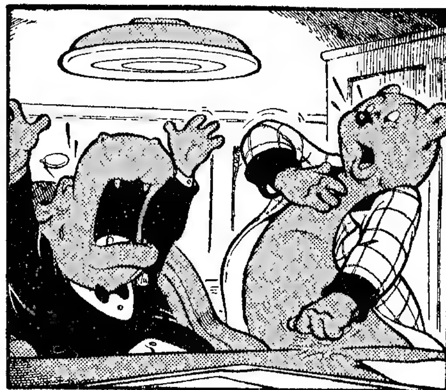
Zo in zichzelf pratend en lachend bereikte het ventje langs een binnenweg de rivier de Rommel. En daar werd hij een groepje Prillerikken gewaar, die met Wammes Waggel in het water stonden te kijken.

„Ha, die Rik!" riep Wammes. „Kom eens kijken, Rik. Het water wordt steeds hoger! Wat leuk, hé?"

TOM POES EN DE A-PRILLERS 2260

Burgemeester Dickerdack zat uitgezakt achter zijn bureau en staarde wezenloos voor zich uit. Het was hem duidelijk, dat hij zich op een dieptepunt van zijn loopbaan bevond en dat de gang van zaken hem uit de hand gelopen was. Wanneer de minister zijn rapport zou indienen, zou het hem zijn baantje kosten. Daarom had hij er in een zwak ogenblik in toegestemd om lid van de A-pril-beweging te worden. Maar hoe meer hij daar over nadacht, hoe meer dat lidmaatschap hem drukte.

„He begin van het einde", prevelde hij. „Dat rapport zal mij de das omdoen, maar wanneer men te weten komt, dat ik bij die hos- en lolclub hoor kan ik ook wel inpakken. Hier is geen uitweg . . ."

Op dat moment trad de heer Bommel het vertrek binnen. „Het is in orde, heer Dickerdack!" riep hij fier. „Ik heb dit even geregeld. U hoeft niet bang meer voor die minister te zijn!"

„H-hoezo?!" stamelde de burgemeester opschrikkend.

„Heel eenvoudig!" hernam heer Ollie glimlachend. „Ik heb die heer Totelaar gezegd, dat ik bekend zou maken, dat hij hier op een ballon door de kamer pleegt te zweven. Als u denkt, dat u door de zaken op te blazen een portefeuille kunt vullen, vergist u zich! heb ik tegen hem gezegd. Ik zal iedereen vertellen, dat de bekwame burgemeester uw kussen heeft doorgeprikt! Nou, toen beloofde hij, dat hij geen rapport zou schrijven. Dit is dus geregeld — als heren onder elkaar, als u begrijpt wat ik bedoel."

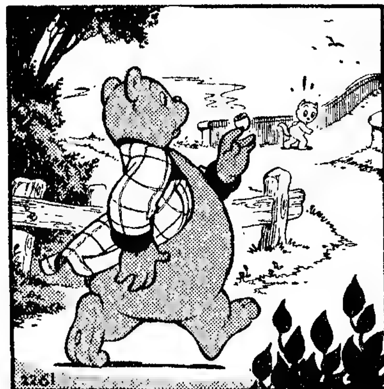
De heer Dickerdack keek hem met uitpuilende ogen aan en barstte toen in schreien uit. — tot verbazing van heer Ollie.

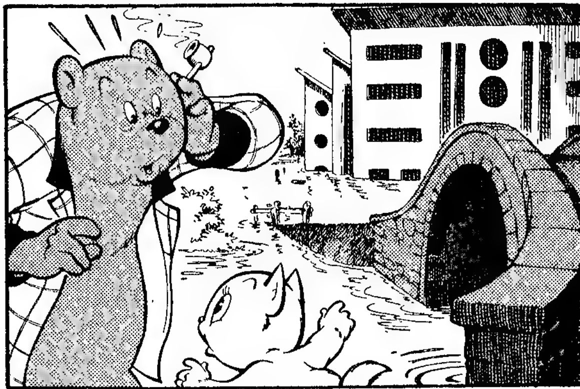
„Het is al te laat!" snikte hij. „Rik Prillerikker gaat de inhoud van die portefeuille verwisselen! Ik ben lid van de A-pril-beweging geworden. Oehoe . . . boe! Wat ben ik ongelukkig!"

„Bah!" riep heer Ollie toornig. Hij richtte zich in zijn volle lengte op en sloeg zich op de borst. „Laat dit maar aan een Bommel over!" voer hij voort. „Ik zal persoonlijk die hele A-pril-beweging uitroeien!"

TOM POES EN DE A-PRILLERS

2261

Heer Bommel stapte fier over de weg die langs de rivier voerde. De luidsprekertjes in de bomen schalden vrolijke liederen door het eens zo vreedzame landschap.

„We gaan nog niet naar huis" schalde een overspannen stem. „Nog lange niet, nog lange niet."

„Wacht maar eens af!" gromde heer Ollie. „Jullie zullen de volle toorn van een Bommel voelen. Met blote vuist en bliksemend oog zal ik jullie met schade en schande naar huis jagen! Jullie zullen raar te pas komen!"

Op dat moment kreeg hij Tom Poes in het oog, die bij de brug naar het eilandje stond te kijken en opgewonden naar het vacantie-centrum wees.

Heer Ollie bleef verbluft staan. Hij kreeg plotseling in de gaten, dat het riviertje sterk gewassen was en dat het fraaie clubgebouw geheel in het water stond. „Wat betekent dat?" vroeg hij. „Wat is hier gebeurd, jonge vriend?"

„Ik heb de sluis dicht laten draaien," fluisterde Tom Poes. „Niet verder vertellen, hoor!"

„Maar wat is dat nu hinderlijk!" klaagde heer Bommel. „Ik moet die A-prillers spreken. Ik moet ze wegjagen! En nu kan ik niet bij hen komen!"

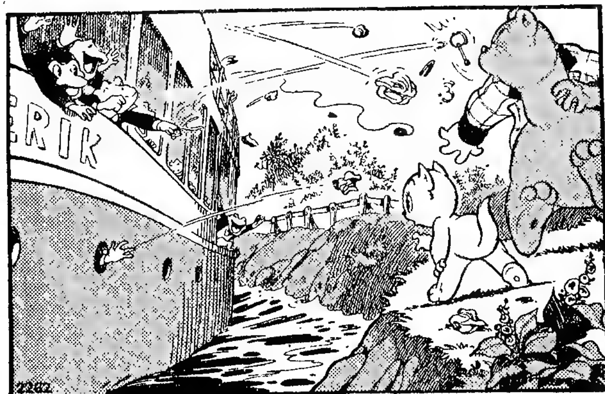
„Het hoeft niet meer", zei Tom Poes sussend. „Kijk maar!"

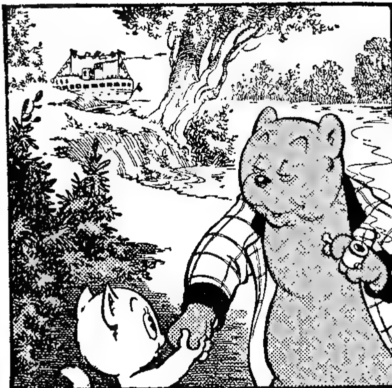
Op dat moment kwam er van achter het gebouw vandaan een plezierboot aanvaren. Het vaartuig had daar altijd gereed gelegen voor het maken van vacantie-uitstapjes in de omtrek en kwam nu goed van pas als reddingsboot voor de Prillerikkers.

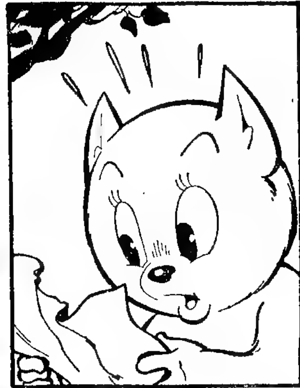
De flauwe kereltjes hadden bij het rijzen van het water ijlings hun koffertjes gepakt om zich in te schepen. En nu waren ze in volle aftocht. Maar ze hadden hun vlotte stemming nog niet verloren. „En van je hela hola, houdt er den moed maar in", zongen ze.

TOM POES EN DE A-PRILLERS

2262

Ja, de Prillerikkers waren in volle aftocht. Het schip was geheel afgeladen met hun drukke, groene figuurtjes en de luidsprekers aan dek brachten schetterend 'n plezierboot-programma ten gehore. Maar de luidsprekers in de bomen aan de wal waren stil gevallen en het nog steeds stijgende water rimpelde vriendelijk door het clubgebouw heen.

„Daar staan Bommel en Tom Poes!" riep Rik Prillerikker. „Wat een dooie dienders, hè?"

„Laten we ze met propjes gooien!" juichte Kik, die naast hem stond. Op deze woorden volgde een luid gebrul en nu daalde een dichte regen van pindazakjes, toffeepapiertjes en andere proppen op de wal neer.

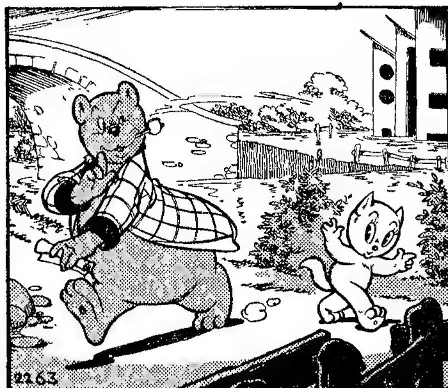
Heer Bommel fronste de wenkbrauwen. Het was duidelijk, dat hij met een opkomende woede-aanval worstelde. Doch naarmate het vaartuig meer uit het gezicht verdween ontspanden zijn trekken zich en toen het tenslotte door een kromming van de rivier geheel aan het oog werd onttrokken wendde hij zich tot Tom Poes en stak een hand uit.

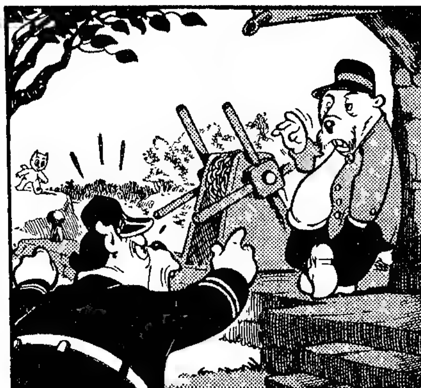
„Heel goed gedaan, jonge vriend!" sprak hij. „Een goed idee van je, die sluis. Ik had het zelf kunnen verzinnen. Ik vraag me nu alleen af of ze niet terug zullen komen wanneer het water is gezakt. Want dan begint alles opnieuw en dan zijn we weer even ver!"

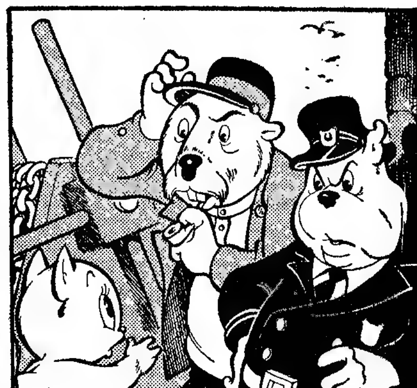
„Hm," zei Tom Poes. Hij raapte nadenkend een prop op, die voor zijn voeten was gevallen en streek het papier glad. Doch toen slaakte hij een kreet van verrassing.

„Laat ze maar terugkomen, heer Ollie!" riep hij uit. „Kijk, dit is de ledenlijst waar ze altijd mee dreigden. Als u dit ding verscheurt kunt u uw één-April-speldje rustig afdoen!"

TOM POES EN DE A-PRILLERS

Heer Bommel slaakte een diepe zucht. Het was alsof er een zware last van hem werd afgewenteld.

„Je weet niet wat een zware tijd ik achter de rug heb, jonge vriend", sprak hij. „Er is niets zo drukkend en zorglijk als het lidmaatschap van een pret-vereniging of een lolmakers-centrum. Voor een heer van mijn stand tenminste. Maar nu kan ik weer met opgericht hoofd en een glimlach om de lippen naar huis gaan om de moeilijkheden van het leven onder ogen te zien, als je begrijpt wat ik bedoel. Geef mij die ledenlijst maar mee — ik ga voor vanavond een vergadering van alle A-prillers in Rommeldam bijeenroepen!"

Zo sprekende rolde heer Ollie het papier op en stapte weg, terwijl Tom Poes de richting naar Rommeldam insloeg. Zodoende passeerde hij al spoedig de sluis, die nog steeds in dicht gedraaide toestand verkeerde. Commissaris Bulle Bas was daar doende de sluiswachter met bekeuringen en gevangenschap te dreigen, maar deze trok zich daar niet veel van aan.

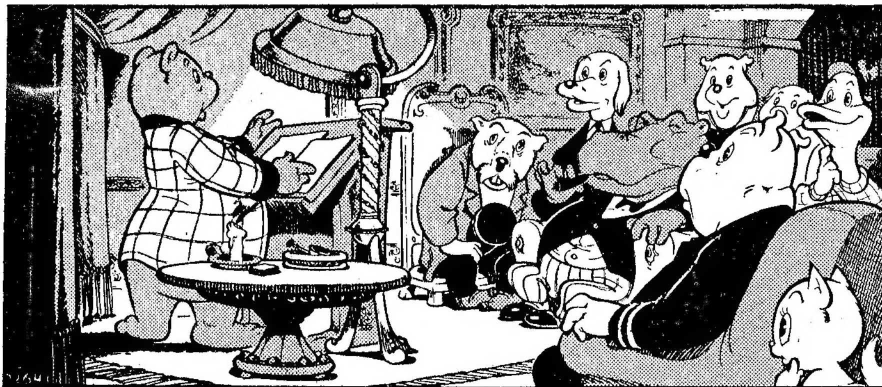
„Kom, kom, Bas", bromde hij, „je moet niet zo veel praatjes hebben. Tenslotte ben jij ook lid van de A-prilbeweging. Je moet dus tegen een grapje kunnen!"

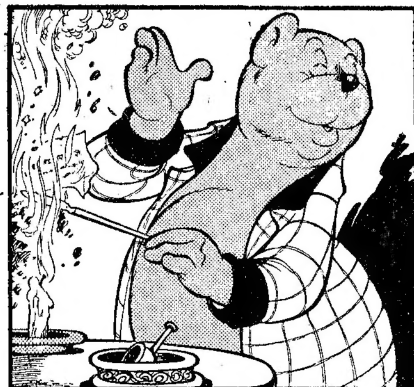
„Een grapje?" loeide de commissaris. „Is dit een grapje? Het vacantiecentrum op het eiland is onder water gelopen en..."

Toen zweeg hij plotseling en staarde bedrukt voor zich uit. „Het is waar", hoorde men hem mompelen. „Ik ben lid van de A-prilbeweging. Als commissaris heb ik afgedaan. Ik ben een schertsfiguur geworden..."

„Trek het u niet aan", zei Tom Poes. „Deze grap is al afgelopen en de sluisdeur kan dus wel weer open. En wat de A-prilbeweging betreft: er is vanavond een vergadering op Bommelstein waar jullie bij moeten zijn."

TOM POES EN DE A-PRILLERS 2264

Heer Bommel had dus een vergadering van alle leden van de A-pril-beweging bijeengeroepen. Dat wil zeggen: van alle Rommeldamse leden, want de Prillerikken waren verdwenen, zoals de oplettende lezertjes zich zullen herinneren.

De grote zaal van slot Bommelstein liep die avond dan ook aardig vol met bedrukte figuren. De angst voor nieuw uitgedachte grappen stond op alle gezichten te lezen en er heerste een zorglijke stemming, toen de gastheer het spreekgestoelte beklom.

„Beste vrienden," sprak heer Ollie, „onze goede stad is enige tijd de zetel geweest van een groep vacantiegangers, die zich ten koste van ons wilde vermaken. Welnu, als heer en als Bommel kon ik dat niet langer aanzien. Na lang nadenken ben ik er dan ook in geslaagd om Rik Prillerikker en zijn vrienden door een list weg te krijgen. Met de hulp van Tom Poes natuurlijk — ik houd er niet van mezelf meer lof toe te zwaaien, dan me toekomt."

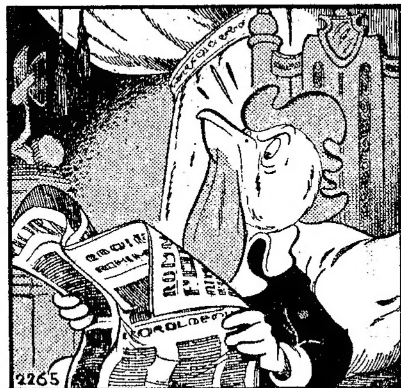
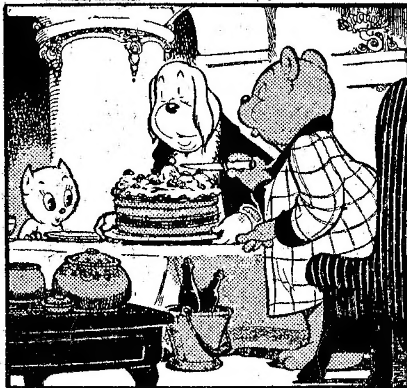
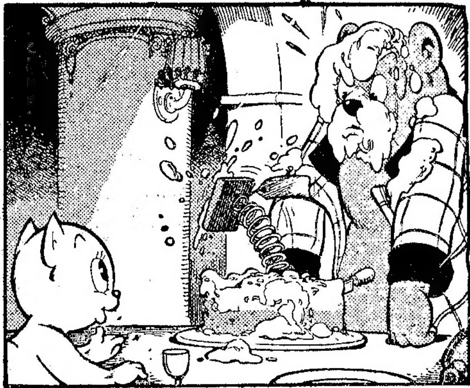
Er ontstond enig rumoer. Sommige leden begonnen zenuwachtig te lachen en andere barstten van vreugde in snikken uit. Maar de burgemeester, die gaarne op alles voorbereid was, wilde meer weten.

„Die Prillerikkers zijn weg," sprak hij. „Dat heb ik gezien. En toen ik vanmiddag de radio aandraaide hoorde ik, dat ze een pretprogramma in een ander land verzorgden. Maar ze kunnen terugkomen. En wat dan? We hebben met hen meegedaan en zolang ze die ledenlijst hebben, zijn we in hun macht!"

„Als het anders niet is," zei heer Bommel glimlachend. Hij haalde een stuk papier voor de dag en verbrandde dat plechtig boven een kaarsvlam.

„Dit was de ledenlijst," verklaarde hij. „Er ligt nu dus niets meer vast van de A-pril-beweging. En als die Prillerikken terugkomen doen we gewoon niet meer mee. Het ligt aan ons zelf, als u begrijpt wat ik bedoel."

TOM POES EN DE A-PRILLERS

De markies de Cantecler vouwde de volgende dag benieuwd zijn krant open om te kijken of zijn vriend Totelaar — de minister zonder portefeuille — zijn rapporten al had ingediend. Doch in plaats daarvan las hij tot zijn grote ontzetting, dat heer Bommel tot ereburger van Rommeldam was benoemd. „Voor het verwijderen van een ongewenste groep pretmakers, de zogenaamde A-prilbeweging", zoals het dagblad schreef.

Na het lezen van dit bericht pakte de markies als een geknakt edelman zijn koffers, om een lange vacantie in het Zuiden te gaan doorbrengen. En daarmee is deze ware geschiedenis van de Prillerikkers dan tot een einde gekomen.

„Het was een leerzame belevenis, jonge vriend", sprak heer Bommel die avond aan tafel. Het is te hopen, dat vele lieden er hun voordeel mee doen, want dat ongunstige groepje trekt de hele wereld door. En men is zo gauw tot wat oppervlakkige scherts geneigd, als je begrijpt wat ik bedoel. Maar wat is dat voor een fraaie taart, Joost? Heb jij die gebakken?"

„Nee, heer Olivier", zei de trouwe knecht, „hij is zo even aan de deur afgegeven, met uw welnemen. Van een bewonderaar, moest ik zeggen."

„Zo zie je", zei heer Ollie, een mes in het gebak zettend. „Wanneer men eenmaal ereburger is..." Op dat moment sprong de taart met geweld open, zodat heer Bommel door een dikke laag room bedekt werd. En uit het inwendige zwaaide een veer omhoog, waaraan een kaartje hing. „Hartelijke groente fan Wames Wagl", stond daar op.

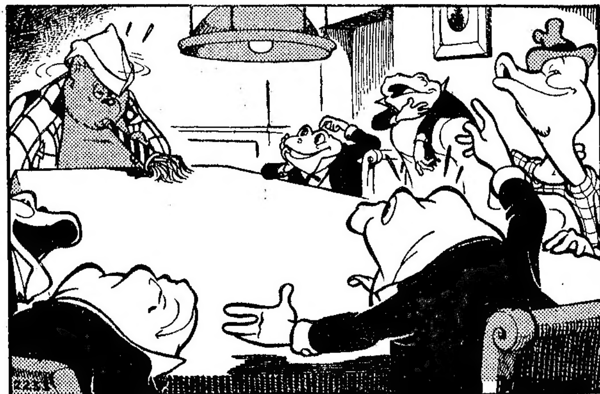
Tom Poes zag, dat heer Bommel onder de roomklodders erg rood aanliep. Hij stak dan ook sussend een hand omhoog.

„Wammes is nu eenmaal zo", zei hij. „Die zal altijd lid blijven, want hij is lid van nature."

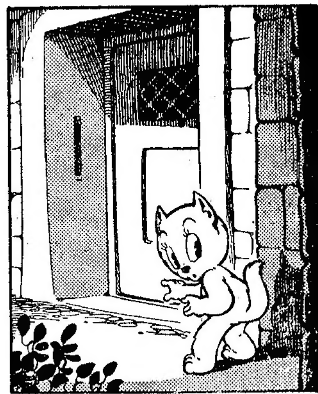
— EINDE VAN DIT VERHAAL —

TOM POES EN DE A-PRILLERS

Heer Bommel was nog steeds enigszins versuft en zat verwezen onder zijn pretmuts uit te kijken.

„Doe nou niet zo flauw, Bommel!" riep Wammes Waggel. „Kom hier gezellig aan de tafel zitten. We gaan vergaderen! Reuze enig!"

„Sommige lui kunnen niet goed tegen grappen," zei Rik Prillerikker. „Ik heb een A-priller gekend, die altijd begon te huilen als hij moest lachen. Dat was reuze lollig."

„Geef Ollie een zetje!" stelde Hik voor. „Hij moet aan tafel komen."

Heer Bommel werd nu met vereende krachten in een stoel gezet en daarop opende Rik Prillerikker de vergadering.

„Je bent nu ingewijd, Ollie!" riep hij. „Ik hoop, dat je een grappig lid zal worden en dat je je best zult doen om veel lui voor gek te zetten. Ik heb iets leuks voor je om mee te beginnen. Je kent de markies de Cantecler toch wel?"

„Eh? Oempff-piep," zei heer Ollie door zijn toeter heen.

„Mooi," hernam Rik, „nou, die markies wordt vandaag in jouw plaats tot ereburger van Rommeldam benoemd. Hij heeft ook een vierde deel van de fontein betaald, zoals je weet."

Op het horen van deze woorden maakte heer Bommel zich uit zijn feestartikelen los en ging recht zitten. „Wat?!" riep hij uit.

„Ja, heus waar!" zei Rik Prillerikker. „Daar zit een aardige grap in, wat? We gaan daar een reuze keet van maken. Doe je mee?"

„Natuurlijk doet hij mee!" riep Wammes. „Ik doe ook mee, dan gaan we samen! Enig!"

„De heer Waggel is instructeur," legde Rik uit. „Hij is lid van nature en hij kan je mooi op weg helpen."

Terwijl deze vergadering plaats vond, was Tom Poes om het gebouw heengeslopen en maakte zich nu gereed om de achterdeur binnen te gaan...